

Ing. Roman Hliva

**NEBEZPEČNÝ
MUŽ**

Ing. Roman Hliva
NEBEZPEČNÝ MUŽ

© Ing. Roman Hliva 2022 | info@hliva.sk | ISBN 978 – 80 – 570 – 3739 - 2

|| OBSAH

Ako sa to všetko začalo / 6

Dobrodružstvo na Titanicu / 12

Vražda Lorda Edwardsa / 18

Vidieť Neapol a zomrieť / 35

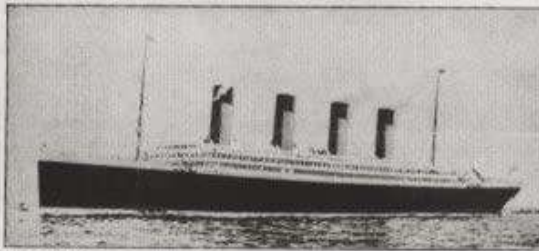
Atentát v Sarajeve / 41

WHITE STAR LINE

ROYAL & STEAMERS
UNITED STATES MAIL

FIRST SAILING OF THE LATEST ADDITION TO THE WHITE STAR FLEET
The Queen of the Ocean

TITANIC

LENGTH 892½ FT.   OVER 45,000 TONS   BEAM 92½ FT.
TRIPLE-SCREWS

This, the Latest, Largest and Finest Steamer Afloat, will sail from
WHITE STAR LINE, PIER 59 (North River), NEW YORK

Saturday, April 20th At 12 Noon

THIRD CLASS FOUR BERTH ROOM

Spacious Dining Saloons
Smoking Room
Ladies' Reading Room
Covered Promenade

All passengers berthed in closed rooms containing 2, 4, or 6 berths, a large number equipped with washstands, etc.

THIRD CLASS DINING SALOON

Reservations of Berths may be made direct with this Office or through any of our accredited Agents

THIRD CLASS RATES ARE:

To PLYMOUTH, SOUTHAMPTON, LONDON, LIVERPOOL and GLASGOW.	\$36.25
To GOTHENBURG, MALMÖ, CHRISTIANIA, COPENHAGEN, ESBJERG, Etc.	41.50
To STOCKHOLM, ÅBO, HANGÖ, HELSINGFORS	44.50
To HAMBURG, BREMEN, ANTWERP, AMSTERDAM, ROTTERDAM, HAVRE, CHERBOURG	45.00
TURIN, \$48. NAPLES, \$52.50. PIRAEUS, \$55. BEYROUTH, \$61, Etc., Etc.	

DO NOT DELAY! Secure your tickets through the local Agents or direct from

WHITE STAR LINE, 9 Broadway, New York

TICKETS FOR SALE HERE

Svet tarotu je doposiaľ nie úplne preskúmaným svetom tajomnej mystiky. Tarot je súbor hracích kariet, ktorý vznikol niekedy začiatkom 14. storočia, pravdepodobne v mestských štátoch na severe Apeninského polostrova. Každá karta a jej kombinácie môžu mať viacero významov. Tarotová karta mečový rytier môže predstavovať vojaka, dôstojníka, samuraja, šermiarskeho majstra i duelanta. Tento príbeh rozpráva o duelantovi z povolania, v súbojových kruhoch c. k. monarchie, aj inde na starom kontinente, prezývanom NEBEZPEČNÝ MUŽ.

“Karty je možné hrať s každým, prehraješ iba peniaze... v súboji dávam v stávkku život a žiadam, aby protistávka bola rovnako cenná.”

Alexander Dumas mladší

|| Ako sa to všetko začalo

“Ottov náučný slovník z roku 1905 definuje súboj ako boj dvoch protivníkov smrťiacimi zbraňami, v zmysle dohody svedkov oboch strán, sekundantov, v dôsledku vyzvania na základe urážky na cti.”

V noci zo 14. na 15. apríla roku 1912 sa stalo niečo, čo nikto v celom civilizovanom svete nepokladal za možné. Nepotopiteľný Titanic sa potápal. Zo spokojného spánku v kajute prvej triedy ma okolo polnoci zobudilo zvláštne chvenie lode. Trvalo krátko, asi 10 sekúnd. Až neskôr som sa dozvedel, že to spôsobil náraz pravého boku lode, hneď za prednou časťou, do obrovskej ľadovej kryhy. Obliekol som si župan a zo zvedavosti vyšiel pred kajutu. Zostal som v šoku. Na chodbe panovala riadna trma - vrma. Z kabín vybiehali vystrašení pasažieri, bez batožiny, s navlečenými záchrannými vestami, smerom k člnom, v chaose a zmätku snažiac si uchrániť aspoň holý život.

“Titanic ide ku dnu! Zachráň sa, kto môžeš!” stále častejšie sa ozývali zúfale výkriky.

Iní zase hľadali bezpečné útočisko v lodných kabínach. I ja som sa vrátil späť do kajuty. Prvotný šok vystriedala apatia, ľahostajnosť k tomu, čo sa deje vonku, mimo mojej kabíny. Dostal som sa do beznádejnej situácie, tu naozaj ide o krk. Rozhodol som sa, že zostanem vo svojej kajute až do prípadnej záchrany či úplného konca. Skaza Titanicu bude i mojou. Z cestovného kufra som vytiahol lovecký nôž s rukoväťou z jelenieho parožia a záštitou v tvare S, s čepelou z uhlíkovej “čiernej” ocele s obojstranným ostrím. Výrobok firmy Jozef Wlaszlovits zo Štósa. Sadol som si na stoličku a začal rukoväť noža prehadzovať medzi prstami, raz jednej, raz druhej ruky. Je to môj obľúbený rituál, ktorý mi pomáha prinavrátiť späť stratenú rovnováhu, upokojiť myseľ a usporiadať myšlienky. Takto sediac, prehadzujúc dýku, snažil som si ujasniť, ako som sa ocitol v tejto smrteľnej pasci, ako sa to všetko začalo. Myslím, že nalodením na Titanic v Cherbourgu. Počkať, stop, takto to predsa nebolo, započalo sa to oveľa skôr, v Prešporku [Bratislava], súbojom v jedno skoré ráno v Auparku [Sad Janka Kráľ'a].

Poručík Antonín Kalbasa padol ako podťatý k zemi. Stihol ho osud ruského básnika Puškina, guľka zo súbojovej pištole zasiahla hrud' a ukončila jeho život. Nie okamžite, až za niekoľko dní, keď podľahol svojmu zraneniu v jednej z prešporských nemocníc, kam ho sekundanti po súboji nechali previezť. Posledné myšlienky smerovali k milenke, ktorej zničil

život. Noc pred súbojom poručík strávil tak ako každú inú, hýrením s prostitútkami a kumpánmi z dôstojníckeho zboru Vodných kasární.

Stáli sme proti sebe vo vzdialenosti 25 krokov. Poručík bol tak spitý, že ma pravdepodobne na túto diaľ ani poriadne nevidel. Sekundanti nám podali nabitú zbraň. Kódex cti určoval, aby duelant stál s pištoľou s natiahnutým kohútikom sklonenou pri stehne a čakal na povel rozhodcu súboja. Strielalo sa na tri povely. Na povel "Jedna" duelant vztýčil ruku, na povel "Dva" namieril a "Tri" vystrelil. Právo prvej rany získal poručík. Ruka sa mu triasla ako osikový list. Gul'ka mi neškodne hvízdla nad hlavou. Následne som strieľal ja a, posilnený osemhodinovým spánkom a výdatnými raňajkami, trafil presne.

V súboji sa nebijem pre potešenie, ale preto, že mi za to platia. Som nájomný, profesionálny duelant. Zastupujem v súboji klientov, ktorí sú buď pokročilí vekom alebo majú strach biť sa, najčastejšie boháčov, ktorí sú za to ochotní zaplatiť poriadne masťnú sumičku. Klienti ma málokedy oslovia sami, chcú zostať v anonymite a kontakt so mnou sprostredkuje advokátska kancelária. Honorár žiadam vyplatiť vopred pred súbojom, aby som mohol po dueli obratom odcestovať z Prešporka a uniknúť väzeniu. V Uhorsku, hoci je považované za zasľúbenú krajinu súbojov, je tento nelegálny. I keď patrí medzi tie previnenia, ktoré sa aj v prípade zabitia protivníka trestajú miernym, iba niekoľkokomesačným väzením. Takpovediac ide o rytiersku záležitosť a trest je gavalierska väzba. Tomuto zodpovedá i výkon trestu v štátnej väznici so slušným zaobchádzaním, medzi politickými väzňami a odsúdenými pre novinárske delikty. Napriek tomu sa snažím pobytu vo väzenskej cele vyhnúť. Tak to bolo i v prípade súboja s poručíkom Kalbasom.

"Herr Hliva, willkommen in meinem Büro!" pozdravil ma JUDr. Schneider. Posadil som sa do pohodlného kresla a odmietol kvalitnú kubánsku cigaru. Kancelária tohto renomovaného právniksa nachádzala na Kossuth Lajos - Platz [Hviezdoslavovo námestie], neďaleko hotela Carlton, kde som býval. Rozprávali sme sa po nemecky, ako to bolo v Prešporku v úradnom styku vtedy zvykom.

"Ide o veľmi delikátnu záležitosť," prehovoril právnik.

"Drahý pán doktor, vždy, keď sedím v tejto fotelke, sa jedná o háklivú vec," s úsmevom som mu odvetil.

"Prejdime teda k meritu veci," posadil sa do vedľajšieho kresla a na masívny dubový stôl položil kožený obal s listinami.

"Ako určite tušíte, ide o vec cti, istý vysoko postavený pán, jeho meno žiaľ nie som oprávnený prezradiť, žiada od poručíka Kalbasu z tunajšej

posádky satisfakciu. Pretože má vyše šesťdesiatky a nemá súbojaschopného mužského potomka, ktorý by ho v dueli zastúpil, vzhľadom na Vašu skvelú povesť v tejto oblasti si želá, aby ste tak učinil práve Vy. Tu je Váš honorár,” z koženého obalu vytiahol šek a podal mi ho. Chvíľu som na ten kúsok papiera neveriacky hľadel, znel na obrovskú čiastku peňazí, dvakrát tak vyššiu ako je moja obvyklá odmena. Tomu pánovi skutočne záležalo, aby som sa za neho bil, nemôžem ho preto odmietnuť.

“V poriadku,” schoval som šek do peňaženky.

“Nič iné ako Váš súhlas som ani neočakával, dovolil som si poveriť dvoch spoľahlivých džentlmenov vystupovať vo funkcii Vašich sekundantov. Vo Vašom mene už poručíka navštívili. Ten im oznámil mená svojich dôverníkov. Tu je opis súbojového protokolu dohodnutého oboma stranami,” z obalu vybral zápis zo stretnutia sekundantov. “Súboj sa odohrá zajtra za úsvitu, tu v Prešporku, miesto duelu Aupark, pištoľami, maximálne 3 výstrely, z určeného miesta na vzdialenosť 25 krokov s dvomi postupmi po päť krokov až do neschopnosti jedného z duelantov, strieľať sa môže aj poležiačky zo zeme. Prvý strieľa poručík. Dúfam, že sa s tým stotožňujete.”

“Nemám námietky, sú to obvyklé podmienky. A súbojové zbrane?”

“Ach áno, na to najdôležitejšie by som takmer zabudol,” vstal z kresla a zo skrine vytiahol drevenú krabicu. V nej sa nachádzal pár súbojových pištoľí, jednoranových s hladkou hlavňou a nabíjaním spredu, špeciálne upravených, aby vyhovovali súbojovým pravidlám.

JUDr. Schneider mi meno pána, za ktorého som sa mal biť, neprezradil, ale ľahko som sa mohol dovtípiť, o koho sa jedná. Viedenskou spoločnosťou v posledných dňoch rezonovala milostná aféra, ktorá dokonala tragicky. Mladá žena ukončila svoj život skokom do Dunaja. Povrávalo sa, že ju pod sľubom manželstva zviedol zhýralý Kalbasa, ktorý sa svojim milostným víťazstvom chválil všade, kde zavítal. Obeť zvrhlíka túto hanbu neuniesla. Tušil som, že zastupujem jej otca, známeho továrnik. V banke som si nechal preplatiť šek a uhradil podlžnosti v hoteli Carlton, vyplatil krajčír a iné účty.

Ihneď po súboji som odcestoval do Viedne. Hoci som v rodnom Prešporku dostatočne známa osoba, v novinách sa o mne, v súvislosti so súbojmi, pomerne často písalo, spoločensky som nikdy nebol aktívny, preto ma tam nič nedržalo a odchádzalo sa mi ľahko. Divadlo, opera, bály, slávnostné podujatia organizované prešporskou smotánkou ma nesmierne nudili, vyhýbal som sa im, všetok čas som trávil športom, v jazdeckom a

šermiarskom klube.

Už niekoľko dní som prebýval vo Viedni a rozmýšľal ako ďalej. V prešporských novinách som neraz obdivoval fotky majestátnych newyorských mrakodrapov, tak ma napadlo odcestovať do Ameriky a pozrieť si ich naživo. Navštívil som kanceláriu Cunard Line, kde som si chcel rezervovať lodný lístok na parník odchádzajúci z Terstu do New Yorku. Tam mi oznámili, že sa môžem nalodiť až za tri týždne. Tak dlho sa mi nechcelo čakať, rozhodol som zavítať do rivalskej White Star Line. Tu ma čakala priaznivá informácia, Titanic odchádza, na svojej prvej panenskej plavbe, za necelý týždeň. Po niekoľkých dňoch mi poslíček doručil potvrdenie rezervácie. Lístok prvej triedy som si mal vyzdvihnúť v prístave Cherbourg.

Sedel som v hostinci ned'aleko viedenskej Statsbahnhof, pri pohári piva, ktorého som sa ani nedotkol, a zabíjal čas zostávajúci do odchodu vlaku. Občas okolo mňa prešiel obstarožný hostinský mohutnej postavy, štangasti mu familiárne hovorili Rudi.

“Mein Herr, prinesiem niečo?” spýtal sa ma typickým viedenským dialektom. Bol som oblečený v elegantnom obleku, preto ma považoval za host'a, ktorý nechá vysoké prepitné.

Prisadol si ku mne starší pán, ktorý videl, že len tak z nudy obdivujem holé steny hostinca a chýba mi spoločnosť. Jeho zvráskavená, do čierne opálená tvár mi bola hneď sympatická.

“Rudi, prines jeden koňak tu pre môjho nového priateľ'a,” objednal som starcovi pitie.

“Danke schön,” poďakoval sa mi starý muž, “asi mi nebudete veriť mladý pán, ale moja žena Piroška mi predpovedala, že dnes stretnem niekoho ako ste Vy, pána z vyššej spoločnosti.”

“Piroška, hm, zvláštne meno, ale páči sa mi. Je maďarské?”

“Máte pravdu, manželka je Maďarka, až z Miškolca. Piroška je šikovná žena, kartárka, vždy hovorí, Jožko, karty nikdy neklamú. Povedala mi, takto presne zneli jej slová, dnes stretneš mečového rytiera, pána v prvotriednom obleku, ktorý ovláda pištoľ i šabl'u. Určite myslela Vás.”

“Drahý priateľ, to netuším,” odpovedal som a podal mu svoju vizitku. Stálo na nej:

*Roman Hliva
Hotel Carlton
Pozsony*

“Vaše meno poznám,” stavec si chvíľu študoval moju navštívenku. “Prezývajú Vás Der Gefährlicher Mann [Nebezpečný Muž]. Nechcel by som sa s Vami stretnúť v súboji po pansky. Možno, keď som bol mladší, by som sa Vám vyrovnal vo férovke po našom, s nožom.”

“Aj dnes by ste mi bol rovnocenný protivník,” oponoval som mu. “Ak nie rýchlosťou, tak určite preľkáanosťou.” Zbadal som, že pred ním stojí prázdny pohárik. “Jožko, dáte si ešte koňak?”

“Radšej nie, Piroška nerada vidí, keď sa vraciam domov pod parou,” odmietol. Nato sa na mňa smutne zadíval. “Možno Vás sklamem tým, čo teraz poviem, ale Vaša popularita nebude mať dlhé trvanie. Za niekoľko rokov sa súbojová éra skončí. Príde dlhá, krutá vojna, ktorá zmarí milióny ľudských životov. Myslenie ľudí sa zmení. Mužom, ktorí sa stretli s toľkou krutosťou a násilím, sa už bude zdať nezmyselné biť sa v súboji pre maličkosť. Ľudia ako vy, duelanti z povolania, sa stanú zbytoční, za čas si na Vaše meno už nik nespomenie. Nebezpečný Muž upadne do zabudnutia.”

Moju pozornosť zaujal hluk od vstupných dverí. Rudi vyhadzoval host'a, ktorý to prehnel s alkoholom. Mohutný hostinský opilca schytil jednou rukou za zadnú časť goliera a tlačil dopredu, druhou, držiak za opasok nohavíc, ho zase dvíhal do vzduchu a vyšmaril pred hostinec na ulicu. Obrátil som sa späť k starcovi, ale už musel odísť. Jeho stolička zívala prázdnotou.

“Rudi nevieš, kam zmizol starý muž, ktorý tu sedel?” spýtal som sa hostinského.

“Mein Herr, to netuším, dúfam, že Vás neokradol.”

“Nie, to nie.” Mal som taký pocit, ako keď stratíte dobrého kamaráta. Zaplatil som útratu a pobral na vlak do Cherbourg.

|| Dobrodružstvo na Titanicu

“Panský súboj mal presné pravidlá a postupy, kódex cti, ktorý je možné prirovnať k samurajskému morálnemu kódexu bušido. Panského súboja sa mohol zúčastniť iba príslušník vyššej spoločenskej triedy, tzv. súbojaschopný, rovnako privilegovanou vrstvou boli v Japonsku samuraji.”

Z apatie ma prebral hluk, ktorý prichádzal z vedľajšej kajuty. Zdalo sa mi, že počujem ženský krik. Opäť iba v šlafroku, bosonohý, tentoraz s dýkou v ruke, som vyšiel z kajuty. Na chodbe ani živej duše. Dvere vedľajšej kabíny boli pootvorené, nahliadol som dnu, vo vnútri sa mi naskytol obraz spúšte, následok neútočného zápasu dvoch ľudí. Muž kláčaľ na pohovke nad ležiacou ženou a oboma rukami ju nemilosrdne hrdúsil.

“Čo to má znamenať, takto sa džentlmen nespráva!” okríkol som muža. Ten svoju obeť pustil, vstal z pohovky a pozornosť upriamil k mojej osobe. Muž bol vysoký, čiernovlasý, južanský typ, oblečený spoločensky, v smokingu, ale tvárou sa vôbec nehodil medzi smotánku prvej triedy Titanicu. Bol to obličaj gaunera, zarastená niekoľkodenným strniskom, akoby sa počas plavby vôbec neholil. Fotka tejto lotrovskej tváre by sa dobre vynímala v policajnej kartotéke ktoréhokol'vek európskeho mesta.

Hrot loveckého noža som namieril na muža. “Okamžite opustite miestnosť,” nariadil som. Príliš sa mu nechcelo, podišiel smerom ku mne a pravou rukou siahol do ľavého vrečka smokingovej vesty. Vrchný gombík saka mal rozopnutý. Neváhal som a bodol ho natiahnutou rukou, ako súbojovou šabl'ou, do ramena. Ruku z vrečka vytiahol, držal v nej zatvorenú britvu. Ešte raz som bodol do prs, britva mu vypadla z ruky. Vážne zranený definitívne stratil odvahu a utiekol. Na perzskom koberci po ňom zostali početné kvapky krvi.

Nôž som očistil, schoval do vrečka župana, zamkol dvere kajuty a pristúpil k žene. S námahou sa posadila, pomaly oddychovala a spamätávala z utrpeného otrasu. Elegantné večerné šaty mala na viacerých miestach roztrhnuté, na obnaženom hrdle sa jej začínali objavovať veľké podliatiny spôsobené násilníkoviými rukami. Pani som spoznal podľa fotiek časopisov písucich o smotánke starého kontinentu, bola to Lady Edwardsová, manželka britského politika a diplomata, blízka priateľka kráľovskej rodiny. Netušil som, že práve ona obýva susednú kajutu, občas som z kabíny videl vychádzať dievča, asi slúžku. Nalial som do pohárika koňak a sadol na pohovku k nej.

“Lady Edwardsová, napite sa,” podal som jej kalíšok, alkohol jej dodal potrebnú energiu a chuť rozprávať.

“To ste Vy, Mr. Danger?” pozrela sa na mňa.

“Poznáte ma?” čudoval som sa.

“Horlivý stevard mi Vás ukázal. Upozornil ma, že ste muž s nie príliš dobrou povest'ou, ktorý obýva susednú kajutu. Vyjavil mi aj Vašu prezývku. A ako som sa teraz mala na vlastné oči možnosť presvedčiť, ste skutočne nebezpečný. Ak by ste toho zločinca neodohnali, už by sme asi nemali príležitosť začať konverzáciu.”

“Nie som vhodne spoločensky oblečený na rozhovor s aristokratkou,” zrazu som si uvedomil, že som odetý iba v župane.

“To mi vôbec neprekáža,” s úsmevom sa pozrela na moju odhalenú hrud'. Zdalo sa, že začína mať dobrú náladu a na chvíľu sa jej podarilo zabudnúť na útok násilníka.

“Kde je Vaša služobná?”

“Zmizla. Keď sa ozvalo klopanie na dvere kajuty, otvorila ich. Do miestnosti sa vrátil muž a začal ma ohrozovať britvou. Slúžka sa stratila, nikde som ju nevidela. Táto cudzinka, Talianka, pochádza z Neapola, nikdy nebola spoľahlivá. Vždy som s ňou mala iba problémy.”

Vstala z pohovky, sama si naliala do prázdneho pohárika alkohol. Koňak jej vliat novú silu. Posadila sa do kresla a po chvíli pokračovala.

“Muž odložil britvu do vrecka, začal zo mňa strhávať šaty, bránila som sa, kričala, pokúsil sa mi zapchať ústa, neúspešne, jačala som ďalej. Nakoniec ma ten šialenec sotil na pohovku a holými rukami škrtil. Našťastie ste sa objavil a zachránil ma. Pozrite, britva leží na koberci,” upriamila moju pozornosť na predmet ležiaci na krvou sfarbenom tepichu. Britvu som zodvihol, mala rukoväť z perlete, na čepeli bolo okrem postavy dvojičiek vyrazené 95 J. A. Henckels Twinworks Solingen Germany. Pravá solingenka. Zasunul som ju do vrecka, k nožu.

“Aj útočník bude pravdepodobne Talian, to mi pripadá zvláštne. Možno dievča je jeho komplicom.”

“Veľmi by som sa tomu nečudovala. Čo po mne mohol ten chlap chcieť? Moje telo, šperky, peniaze? Mám pri sebe klenoty v hodnote niekoľko stotisíc libier. Nikto o nich nevedel, okrem Sofie, ona mu to musela vytárat'. Možno nechtiac, možno úmyselne.”

“Videli ste toho muža už pred útokom?”

“Nie, asi cestoval druhou alebo treťou triedou.”

“Vyzerá to tak, že zločinec celú vec dlhodobo plánoval, nezdá sa mi to ako dielo náhody. Zoznámil sa so slúžkou, možno sa poznali už pred plavbou, bola jeho zvedom, dôležitým zdrojom informácii. Pred činom sa prezliekol do smokingu, aby nebol nápadný, tvár si maskoval strniskom.

Tajne vnikol do priestorov prvej triedy, pričom využil aj zmätok, ktorý momentálne panuje,” nahlas som uvažoval.

“O akom zmätku rozprávate?” prekvapene sa na mňa pozrela.

“Lod' sa potápa. Rýchle si oblečte niečo teplé, odprevadím Vás do záchranného člna,” uvedomil som si, že je najvyšší čas opustiť kajutu.

“To nie je možné, Titanic je predsa najbezpečnejší parník na svete. Všetci moji známi ma o tom ubezpečovali.”

“Lady Edwardsová, žiaľ je to tak.”

“Prosím, volajte ma Helena. Akú máte o mňa starosť, ste oveľa pozornejší ako môj manžel. Ten ma už dlhé roky zanedbáva. Aj cestovať som musela sama, iba so slúžkou. A on je už mesiac v New Orleans, užíva si bezo mňa. Nad'alej sa spolieham na Vašu ochranu. Zločinec je stále niekde vonku a číha na mňa.”

“To pochybujem, vážne som ho poranil, teraz má iné starosti.”

“Napriek tomu, žiadam Vás o ešte jednu láskavosť, zoberte si na starosti ochranu mojich šperkov, i moju, zločinec nemusí byť sám, častokrát sú spolčení viacerí. Odprevadíte ma do New Orleans, kde sa mám stretnúť s manželom.

Vedel som, že tejto žene nedokážem nič odmietnuť. “Ako si želáte Lady Helena, som plne k Vaším službám, idem sa prezliecť do svojej kajuty. Vy sa tu zatiaľ dobre zamknite, nikomu neotvárajte, iba mne.”

Čakali sme až nastúpime do člna. Lady Edwardsová rozkvitla do nebývanej krasoty s'aby voňavá ruža, cítil som parfém príjemnej arómy. Nebola príliš vysoká, vlasy tmavej farby jej zakrýval elegantný klobúk, oblečený mala dlhý čierny kabát. Nikomu by ani nenapadlo, že pred chvíľou sa aristokratka stala obeťou krutého útoku. Modrofialové stopy násilníkových rúk na krku zakrýval hrubý šál. Stál som vedľa nej odetý oveľa skromnejšie, prispôsobiac sa súčasným extrémnym podmienkam, tmavá vlnená čiapka, námornícky kabát do pásu s dlhým golierom frajersky vyhrnutým až ku krku, teplé nohavice a rukavice, na nohách kožené bagandže dokonale chrániace chodidlá pred neblahými účinkami slanej morskej vody. V ruke som držal nenápadnú doktorskú tašku, v ktorej boli uložené Helenine šperky a peniaze. Inú batožinu som nemal. Do vrecák kabáta som vložil iba nevyhnutné, drobné predmety, svoju peňaženku s cestovným pasom, starožitné hodinky “cibule”, lovecký nôž a zločincovu britvu. Ostatné veci, veľký kufor, oblek, smoking a iné ošatenie, vzácne starožitné knihy som bol nútený ponechať v kajute napospas ich ďalšiemu osudu. Dodnes pravdepodobne ich zostatky ležia v útrobach Titanicu na dne Atlantika.

Ostražito, nezabúdajúc na možnosť ďalšieho napadnutia, som sledoval situáciu okolo mňa. Pasažieri boli pochopiteľne zasmušilí, pochmúrnú náladu sa im snažil vylepšiť malý orchester hrajúci bez prestávky na borde. Jediní, kto mal z tejto nešťastnej situácie akú takú radosť, boli šraci hrajúci futbal s úlomkami ľadu, ktorými bola celá paluba lode posiata. Už bolo jasné, že luxusne vybavený zaoceánsky parník klesne na dno oceána. Chýbať mi, vášnivému gurmánovi, bude najmä slnečná veranda kaviarne v parížskom štýle "Le Café Parisien", kde som sa vždy výborne najedol. Takisto skvele vybavená telocvičňa, s tak znamenite zariadenou tréningovou sálou som sa ešte nestretol. Som športovec, športovú prípravu a správnu životosprávu využívam pri povolaní duelanta. V príprave na duel považujem za dôležitý, okrem rôznych športových aktivít, dostatočný spánok, správne stravovacie návyky, vyhýbať sa pitiu čiernej kávy i alkoholu, zlovyku fajčenia a flámovania. V uplatnení fyzickej a mentálnej prípravy na duel som sa stal priekopníkom v Európe a i preto je moje meno tak známe v súbojových kruhoch starého kontinentu. Moja povest' bola príčinou, prečo sa hlavne mužskí pasažieri prvej triedy vyhýbali kontaktu so mnou. Mne to vôbec neprekážalo. Páni zvykli tráviť veľa času vo fajčiarskom salóne, čo bolo to posledné, po čom som túžil.

Chystal som sa nastúpiť do záchranného člna.

"Vy nesmiete, iba ženy a deti," zrazu ma zastavil horlivý mladý dôstojník a nedovolil vojsť do člna.

"Mladý pán, tento muž ide so mnou, má na starosti ochranu, môjho majetku aj mojej osoby," zasiahla Lady Edwardsová vidiac, že mi oficier zatarasil cestu.

"Je mi ľúto, mám striktné rozkazy od kapitána Smitha" mladík zostal neoblomný.

"Viete kto som?! Lady Edwardsová, môj manžel je Lord Edwards, politik a diplomat," Helena dokázala byť, keď to bolo nutné, veľmi presvedčivá.

"Prepáčte Lady Edwardsová, nespoznal som Vás," zmätene zakoktal mladík a dovolil mi prejsť. Bolo mi ho trochu ľúto, iba si plnil svoju povinnosť.

"Opäť som mal raz čertovské šťastie," v duchu som si pomyslel, keď som s úžasom sledoval, ako sa obrovský parník stratil pod hladinou oceána. Ponorenie kolosa sprevádzal neskutočný hluk. Vonku panovala treskúca zima, hladina ľadovej vody bola pokrytá troskami lode a nehybnými ľudskými telami, ktoré sa nepotopili iba vďaka záchranným vestám, ktoré mali na sebe. Prehodil som teplú deku, povinnú výbavu každého záchranného člna, okolo pliec svojej spoločníčky, ktorá sedela pri mne.

Helena položila hlavu na moje rameno.

“Ako sa cítite?” spýtal som sa jej. Azda zbytočne.

“Je mi teplo a som šťastná, drahý Roman, dávno som sa takto necítila. Aj napriek tomu, že by som mala cítiť ľútosť nad touto tragédiou. Zahynulo veľa ľudí, niektorí skvelí muži, ktorých som dobre poznala. Ale som príliš veľký egoista, ty žiješ, si tu pri mne. Keď pricestujeme do New Orleansu, ak prežijeme, musíme sa navždy rozlúčiť, nikdy ťa už viac nesmiem vidieť.”
Lady Edwardsová, zanedbávaná manželom, intenzívne túžila milovať iného muža, i byť ním milovaná, a spoločne prežité udalosti nás zblížili.

“Nemysli na budúcnosť sladká Helena, žime len pre tento okamžik, tu a teraz.”

“Máš pravdu milý môj, vychutnajme si túto chvíľu.”

Záchranný člň sa zahalil do hustej hmly stúpajúcej nad morom. Túžobne som si želal, aby sme boli v člne sami, iba my dvaja, a táto plavba Atlantickým oceánom nikdy neskončila.

DIRECTORY FOR ADVERTISERS
 WHO WILL FIND THE MOST EFFECTIVE
 AT THE NEW YORK HERALD

THE NEW YORK HERALD.

THE WEATHER
 Clear, slight breeze
 45° to 55°

WHOLE NO. 27,538

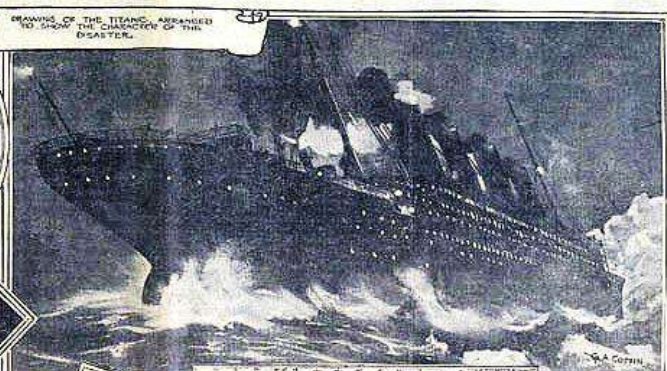
NEW YORK, TUESDAY, APRIL 16, 1912—TWENTY-EIGHT PAGES—

PRICE THREE CENTS.

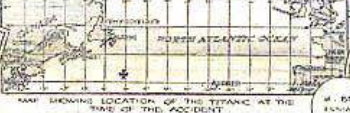
THE TITANIC SINKS WITH 1,800 ON BOARD; ONLY 675, MOSTLY WOMEN AND CHILDREN, SAVED

MRS. JOHN JACOB ASTOR

DRAWING OF THE TITANIC ARRANGED TO SHOW THE POSITION OF THE DISASTER.

MOST APPALLING DISASTER IN MARINE HISTORY OCCURS WHEN WORLD'S LARGEST STEAMSHIP STRIKES GIGANTIC ICEBERG AT NIGHT

Scores of World's Most Widely Known Persons, Including Colonel John Jacob Astor and His Wife, William T. Stead and Isidor Straus Among Those Whose Fate Is in Doubt.

J. Bruce Ismay, Head of the White Star Line; Mr. and Mrs. George D. Widener, the Countess of Rothes and Mrs. Henry B. Harris Are Some of Those Saved.

In the darkness of night and in water two miles deep the Titanic, newest of the White Star fleet and greatest of all ocean steamships, sank to the bottom of the sea at twenty minutes past two o'clock yesterday morning.

Despite the rescue life boat right from the Cape Race Wireless station in Newfoundland and admission relatively made at the same time by the New York office of the White Star Company, against the fear that of its 2,200 persons who were aboard the great vessel which she carried in hull and in lifeboats with an aching more than 1,300 have gone to their death in her shattered bulk, while 675, most of whom are women and children, have been saved.

Should these grim figures be verified, the loss of the Titanic—sunk, and perished, greatest of all the ocean freightable shipping ever known on her maiden voyage will take rank in maritime history as the most terrible of all recorded disasters of the sea.

A dispatch from St. John, N. F., received at Ottawa yesterday past two o'clock (175) morning, giving hope to the hope that the steamship Virginia may have some of the Titanic's survivors on board. The message said it would bring to St. John such survivors as the "may rescue." Hope arises from the fact that the steamer is putting in here at all, which she would scarcely need to do were there not some human necessity for that purpose. She was outward bound for Liverpool.

One man is known from which may be deduced a sad reflection. He is a divorcee whose wife the captain of all was not possible the women and children were cared for best. They were left away in the face of the front launched from the sinking ship, the only boat apparently which did not share the fate of the main ship.

Arctic and Arctic are speed the honors that attended the sinking of the French ship La Bourgogne, in 1894, when the women and children were banded under feet and cut-down with knives.

It was learned last night that the full text of the message New York about the Carpathia, of the Cunard line, the loss of life from the steamship Olympic regarding the sinking of the Titanic, only indicated would be 1,493 persons.

The full text of the dispatch received from the Olympic is as follows:

"Carpathia reached Titanic's position at daylight. Titanic sank about twenty minutes past two o'clock in the morning, in 41-14 north latitude, 70-14 west longitude. All her boats were lowered, containing about 675 souls saved, crew and passengers included. Nearly all saved women and children. Laided Mrs. Calpanian (misspelled) and husband (misspelled) number of disaster. Last (misspelled) 4,000 souls."

It is hoped here that this is an error, when the Titanic had no board more passengers than was reported. The O. A. at given out showed 1,170 passengers and a crew of 896, or 2,066 persons in all, including the 675 reported to have been saved and to be taken to safety.

By midnight towing began in front of the White Star offices

|| Vražda Lorda Edwardsa

“Nevyhnutnou podmienkou pre uznanie tzv. legálnosti súboja bola účasť sekundantov. Sekundanti mohli napr. v prípade ľahkej urážky rozhodnúť o tom, že súboj sa bude konať do prvej kvapky krvi, v prípade ťažkej urážky až kým sa jeden zo zúčastnených stane neschopným boja. Rozhodovali o mieste súboja, dohliadali na jeho hladký priebeh, voľbu zbraní, rozhodovali na základe vyjadrenia lekárov o neschopnosti ďalšieho boja duelanta a pod.”

Vyšplhal som sa po lodnom rebríku zo záchranného člna, v ruke pevne zvierajúc tašku s cennosťami, až k chodbovým dverám Carpathie. Po tomto gymnastickom výkone ma druhý dôstojník James Bisset odprevadil do kajuty kapitána Rostrona. Tu už ma s úsmevom vítala Helena, pohodlne sediaca v kresle a popíjajúca kávu. Kapitán mi vzal z ruky tašku a uložil do trezora. Helene pridelil priestrannú kajutu, mne menšiu vedľa nej. Helena informovala kapitána o útoku na ňu a mojej zodpovednosti za jej bezpečnosť.

Carpathia prichýlila zo záchranných člnov 675 pasažierov, všetkých, ktorí prežili katastrofu Titanicu, 1800 ich zahynulo. Preživší dostali prikrývky, niečo na pitie, neskôr ich stevardi odprevadili do jedální. Iní zostali na palube, či náhodou nezazrú rodinných príslušníkov alebo priateľov, ktorí sa mohli nachádzať v ďalších člnoch. Nádej zomiera posledná. Samotní cestujúci Carpathie, ktorá pôvodne smerovala do Stredomoria, pomáhali všetkým možným spôsobom, ponúkali teplé jedlo, nápoje, ubytovanie i slová útechy. Prechádzal som sa po palube a pozorne študoval tváre preživších tragédie v nádeji, že objavím útočníka, prípadne slúžku Sofiu. Intuitívne som tušil, že zločinec tu niekde je a ako pes zalezený v úkryte si líže rany.

Carpathia pristála v newyorskom prístave Pier 54, presne tam, kde mal pôvodne Titanic.

“Lady Edwardsová, prezradte nám, aké sú Vaše najčerstvejšie dojmy z tejto tragédie?” Okolo Heleny, hneď ako vystúpila z lode, sa zhromaždil huf novinárov. Žurnalisti tej doby dokázali byť rovnako otravní a neústupčiví ako paparazzovia dnes. Lady Edwardsová, významná celebrita, nesmierne elegantná a fotogenická žena, zákonite priťahovala pozornosť amerických médií. Na všetky otázky odpovedala ochotne a skromne.

“Predovšetkým by som chcela poďakovať kapitánovi Rostronovi a ostatným členom posádky lode Carpathia za neoceniteľné služby, ktorých poskytli cestujúcim Titanicu,” prehlásila pred novinármi dojatá Lady

Edwardsová so slzami v očiach.

Z prístavu nás taxík odviezol do hotela Plaza, ktorý sa nachádza na Manhattane, vedľa Central Parku a ulice Fifth Avenue. Lady Edwardsová pri každej návšteve New Yorku bývala v tomto luxusnom hoteli, v ktorom mala dlhodobu prenajatý priestranný apartmán. Už som si pomaly začal zvykať, že kam vkročí pôvabná nôžka Heleny, tam je o rozruch postarané.

Tentokrát sa okolo nej netlačili novinári, ale vedenie hotela i hostia. Osobne ju prišiel privítať riaditeľ, ktorý sa sprvoti veľmi čudoval, že nemá žiadnu batožinu a nesprevádza ju služobníctvo. Až neskôr sa dozvedel, že aristokratka bola pasažierkou potopeného Titanicu. Riaditeľ podozrievavým pohľadom zavadil o moju osobu stojacu vedľa Heleny, nespooločensky oblečenú, v námorníckom kabáte, v špinavých kožených bagandžiach. Iba z úcty k Lady Edwardsovej ma okamžite nedal vyhodiť. Helena spozorovala riaditeľove rozpaky a predstavila ma ako svojho osobného strážcu a tajomníka. Požiadal som ho, aby ma zaviedol k trezoru, do ktorého zamestnanec hotela uložil tašku s cennosťami.

Zaklopal som na dvere vedúce do Heleniných izieb. Keďže služobná Sofia ostala po potopení parníka nezvestná a lady iné služobníctvo nemala, ubytoval som sa v slúžkovskej izbe.

“Roman, pod’ ďalej.”

Už odetý v elegantnom obleku podľa najnovšej módy, ktorý mi krajčírska dielňa hotela vyhotovila behom veľmi krátkej doby, prakticky na počkanie, som vstúpil. V nemom úžase som hľadel na bohyňu stojacu uprostred prepychovo zariadenej izby, oblečenú iba v tenkom župane, ktorý nedostatočne zakrýval kypré vnady jej ženského tela. Helena akoby vystúpila z obrazu starého holandského majstra. Zaťal som päste, aby som sa ovládol a nevrhol na ňu. Bohyňa vytušila, čo sa so mnou deje, pristúpila ku mne a bez slova nežne objala. Cítil som zmyselnú vôňu ženskosti zmiešanú s arómou kvetov parfému.

“Posadíme sa na pohovku?” s úsmevom navrhla. Usadili sme sa na pohodlný gauč držiac sa za ruku.

“Staň sa mojou manželkou,” nič lepšieho ma v tej chvíli nenapadlo povedať. Ako muž cti som jej chcel dať najavo, že mám iba tie najpočestnejšie úmysly.

“Blázonko, ako si to predstavuješ?” prekvapene na mňa pozrela. “Už jedného manžela mám, to sa mám stať bigamistkou? A rozvod je v mojich kruhoch tabu, niečo, čo sa neodpúšťa, manželova politická kariéra by bola zničená, ja by som stratila spoločenské postavenie. Okrem toho muži ako ty sa neženia, si duelista, dobrodruh.” Chvíľu hľadela na moju čerstvo oholenú

tvár. “Vieš, čo sa mi na tebe najviac páči? To, že hoci už nie si najmladší, dokázal si si uchovať chlapčenský výzor, tvoje modré oči a nežný úsmev. Ani vo sne by ma nenapadlo, že práve ty si ten obávaný duelant. Vyzeráš tak neškodne, keby si nosil okuliare myslela by som, že si nejaký knihomol.” Vážne sa na mňa pozrela. “Sľúb mi niečo. Prestaň sa biť v súbojoch.”

“K tomu sa zaväzujem,” ľahko som sa nechal presvedčiť. “Duelujem sa iba pre peniaze, proste si nájdem iný zdroj obživy. Stanem sa starožitníkom alebo budem vyučovať dejepis na škole.”

“To sa mi páči, pán profesor,” žartovne poznamenala.

“Jeden, posledný súboj ešte budem musieť absolvovať,” napadlo ma, keď som zazrel malé modriny na jej holom krku. Stopy napadnutia na Titanicu ešte nezmizli.

“S kým sa chceš biť?” opýtala sa ma ustarostene.

“S mužom, ktorý ťa napadol. Dlžím mu guľku z pištole. Urazil tvoju česť, za to musí zaplatiť.”

“Je to lotor, gauner, nebude sa s tebou biť podľa kódexu cti,” riekla šľachtická znalá súbojových pravidiel.

“Asi máš pravdu. Stretnem sa s ním vo férovke, nožom alebo britvou, podľa bitkárskych zákonov ulice, ktoré dúfam uznáva.”

“Kde ho chceš hľadať?”

“Predpokladám, že on si nájde mňa.”

Rozhovor prerušilo klopanie na dvere.

“Otvor prosím ťa,” požiadala ma Helena.

Do miestnosti vošiel vrchný čašník v smokingu, priniesol jedlo a nápoje z hotelovej reštaurácie. Starší pán sa nebadane usmial, zbadal totiž sporo odetú Lady Edwardsovú. Na podobné situácie si počas svojej bohatej praxe už dávno zvykol. Zrazu zaznel hlasitý zvuk, podobný výstrelu súbojovej pištole. Helena sa vyľakane strhla. To vrchný otvoril fľašu sektu. Ani som si neuvedomil, ako som vysmädol a vyhladol.

Helene sa v New Yorku očividne páčilo. Odcestovať za manželom do New Orleansu sa jej príliš nechcelo. Ešte pred tým ako Carpathia doplávala do New Yorku sa rozhodlo, vzhľadom na rozsiahle straty na životoch a majetku, o dôkladnom vyšetrení celej tragédie. Senát Spojených štátov amerických začal vyšetovanie už nasledujúci deň po tom, čo Carpathia priplávala. Viedol ho senátor Smith, menovec kapitána Titanicu, a trvalo vyše mesiac. Počas vyšetovania boli spísané výpovede všetkých pasažierov, ktorí potopenie Titanicu prežili a i ostatné svedectvá s prípadom súvisiace. Táto skutočnosť prišla Helene náramne vhod a vďaka

tomu sa aristokratke podarilo oddialiť cestu do New Orleansu. Neustále som bol v jej blízkosti, pre zvedavých priateľov, známych som vystupoval naoko vo funkcii osobného strážcu a tajomníka, v skutočnosti som bol dôverný priateľ. Objavili sme spoločnú záľubu, šport. Helena bola vášnivá jachtárka, dokonca len ako jedna z dvoch žien súťažila na olympijských hrách v Londýne v roku 1908, ako vlastníčka a extra člen posádky osem metrov dlhej jachty Sorais, ktorá získala bronzovú medailu. V New Yorku sme jazdili na koni, hrali tenis. Ba aj som ju naučil hádzať svojim loveckým nožom značky Wlaszlovits, aby ho vedela ovládať a použiť na sebaobranu. Pre zaujímavosť som jej osvetlil jeden nezvyčajný spôsob nosenia noža v Španielsku.

“Španielske ženy nosia krátky nôž zasunutý za podväzkom na stehne, pre svoju obranu. Samotná kráľovná Španielska Isabel II, panovala v rokoch 1833 – 1868, sa netajila obľubou takéhoto spôsobu. Tak to aspoň tvrdí vo svojich pamätiach dvoran Emilio Gutiérrez Gamero, ktoré som nedávno mal možnosť si prečítať,” objasnil som Helene.

“Čo všetko ty nevieš,” s obdivom ku mne vzhliadla. “Tak vzdelaného muža ako si ty som doteraz nemala možnosť poznať. Vždy som si myslela, že učenosťou nikto neprekoná môjho manžela, až kým som nestretla teba.

“Mne sa páčia zase tvoje prednosti,” usmial som sa ňu.

“Zvieratko, asi tuším aké prednosti máš na mysli,” provokovala ma. Náš vzťah zostal čisto platonický, Helena ma zvädzala, flirtovala so mnou, ale o nič som sa nepokúšal, vedel som, že manžela nikdy nepodvedie.

“Helena vyzeráš skvele, ako si rozkvitla,” pochválila ju priateľka, s ktorou sa náhodou stretla na súkromnom soaré, kam som šľachticnú odprevadil. Helena bola pozývaná na množstvo privátnych večierkov newyorskej smotánky, na niektoré šla, iné so zdvorilým ospravedlnením odmietla.

“Naposledy, keď som ťa videla, si nevyzerala dobre. Nenašla si si náhodou milenca?” s typickou americkou otvorenosťou kládla Helene jej newyorská priateľka všetečné otázky. “A kto je tento sympatický pán?” pohľad jej zablúdil ku mne. Práve som Lady Edwardsovej, po tom ako som sa prebil početnou skupinou hostí rozprávajúcich sa pri bare, priniesol pohár šampanského.

“To je môj bodyguard,” vysvetľovala Helena. “V posledných dňoch je záujem o moju osobu príliš veľký, novinári a tak. Ved’ to sama poznáš.”

“Mladý muž,” oslovila ma Helenina známa, i keď som od nej určite nebol mladší. “Mohli by ste aj mne priniesť šampanské?”

“S radosťou madam,” odvetil som s úsmevom. Niečo priniesť, niečo odniesť, podržať, niekoho zavolať, to bola moja najčastejšia aktivita na

večierkoch s Helenou. Mne to ale neprekážalo, mal som možnosť spoznať členov miestnej smotánky, sufražetky bojujúce za práva žien, opitých politikov, zženštilých aristokratov, podnikateľov s plnými peňaženkami či maliarov, od ktorých nikto nekupoval obrazy. Helena sa skvele zabávala, z celého srdca som jej to prial, pretože takto zabúdala na to zlé, čo sa prihodilo. A ja som dbal na jej bezpečnosť, aby sa to nezopakovalo. Stále som mal pred očami obraz podliaka škrtiaceho ženu. Vo vrecku oblekovej vesty som, okrem hodiniiek, pravidelne nosil britvu solingenku, ktorú som násilníkovi ukoristil. Verím, že raz príde deň, keď mi jej bývalý majiteľ opäť skríži cestu.

Keď som sa vracal s Helenou z jedného večierka, zastavil ma recepčný a odovzdal list. Spýtal som sa ho, či nevie, kto dopis priniesol. Tvrdil, že ho našiel voľne položený na recepčnom pulte a dal do mojej priehradky ku kľúču od izby. Na zalepenej obálke bolo napísané iba moje meno. Na izbe som list otvoril a čítal:

Mr. Danger

Azda nedopatrením ste sa zaplietol do mojej záležitosti. Som ochotný Váš omyl odpustiť v prípade, že do 24 hodín opustíte New York. Potom budem môcť na celú vec zabudnúť. Varujem Vás, v opačnom prípade Vám hrozí niečo veľmi zlé.

S úctou

NN [anonym]

“Ako si sa zabávala?” spýtal som sa Heleny, hneď ako som vošiel do jej apartmánu. Posadili sme sa vedľa seba na pohodlnú pohovku.

“Skvele, dúfam, že aj ty.”

“Predovšetkým sa starám o tvoju bezpečnosť. Pozri, ozval sa mi tvoj násilnícky nápadník z Titanicu,” podal som jej list. Začala si ho pozorne študovať.

“Čo chceš teraz podniknúť?” Vyzerala dosť ustarostene. Už som začal ľutovať, že som jej dopis ukázal.

“Budem čakať. Som pripravený. Dal mi najavo, že vie, kde sme ubytovaní. Vyhráza sa. Chce ma tým znervózniť, dúfa, že sa dopustím chyby.”

List som vložil do peňaženky. Ľahol som si, položil hlavu na Helenine stehná, kým ona stále sedela. Začala ma hladíť po vlasoch.

“Si to najlepšie, čo ma za posledné roky stretlo,” povedala mi. Neskôr sme obaja na pohovke zaspali v náručí. Okolo polnoci som sa zobudil, preniesol spiacu Helenu do spálne a uložil do veľkej manželskej

postele, ktorú s Lordom Edwardsom nikdy nezdíeľala. Ráno by nás mohla objaviť hotelová slúžka a zbytočne by z toho vznikli reči.

Vetril som vôňu nebezpečia, táto je podobná aróme pušného prachu, ktorú zacíti duelant po výstrele súbojovej pištole. Pach pôvabného ženského tela a pach nebezpečenstva mám najradšej. Celý deň som strávil v bohato zásobenej knižnici hotela, kde som objavil vzácné starožitné výtlačky zo 17. storočia. Potreboval som sa nadýchať čerstvého vzduchu. Helena sa okrem súkromných večierkov zúčastňovala aj oficiálnych spoločenských podujatí organizovaných britským konzulátom v New Yorku. Na tieto akcie som ju nesprevádzal, jej ochranu zabezpečoval samotný konzulát. Do hotela pre ňu prišiel bezpečnostný pracovník, po akcii ju odprevadil späť. Takže som dnešný deň trávil osamote. Prechádzal som sa po Central Parku, zalesnenej oáze uprostred obrovskej betónovej džungli, ktorá sa nachádzala hneď vedľa hotela. Už sa zotmelo, park bol vyľudnený. Držal som v ruke lovecký nôž vložený do zrolovaných novín New York Herald. Takto maskovaná dýka bola pripravená k použitiu. Bol som si vedomý existujúcej hrozby. Prechádzal som cez most, Bow Bridge, zrazu odkiaľsi zaznela ozvena krokov. Vzápätí sa ozval výstrel, guľka mi hvízda okolo ucha. Potom nastalo ticho. Otočil som sa a v tme zbadal siluetu muža s malou pištoľou v ruke. Ďalší výstrel neprišiel, zbraň sa musela zaseknúť. Využil som to, priskočil k strelcovi a bodol dýku do brucha. Muž s pištoľou v ruke klesol k zemi, zbraň som odkopol do jazera. Ťažko zranený muž chrčal, sklonil som sa k nemu, aby som lepšie videl jeho tvár. Dúfal som, že to je ten podliak z Titanicu. No čakalo ma trpké sklamanie, nebol to on. Predo mnou ležal neznámy mladík, vlastne holobriadok. Útočil na mňa neskúsený zelenáč, ktorý ani nevedel poriadne narábať so zbraňou. Zakrvavenú dýku som utrel o jeho tmavý kabát. Mladíkovo chrčanie zrazu stíchlo.

Helene som o incidente v Central Parku nepovedal, nechcel som ju zbytočne vystrašiť. Zrážka nevyvolala žiaden väčší rozruch. Po pár dňoch som objavil v novinách krátku správu o zabitom mužovi ležiacom na Bow Bridge v Central Parku. Mŕtvy, jeho meno neuviedli, mal byť rodený Neapolčan. Zaujímavé, z toho mesta predsa pochádza aj Helenina slúžka Sofia. Polícia prípad uzavrela ako bitku medzi talianskymi imigrantami. Helena mi oznámila, že vyšetrowanie senátnej komisie bolo oficiálne ukončené, preto neexistuje žiaden dôvod na predĺženie pobytu v New Yorku.

Vlak pred príchodom na železničnú stanicu značne spomalil. Helena nemo hľadela z okna oddelenia prvej triedy, sedel som vedľa nej a snažil sa

vylepšiť jej pochmúrnú náladu. Čím viac sme sa blížili k New Orleans, tým bola mlčanlivejšia a zádumčivejšia. Nastávajúce stretnutie s manželom ju vôbec netešilo. Počas dlhej cesty z New Yorku do Luisiany mi veľa rozprávala o svojom dlhoročnom manželstve, ktoré zostalo bezdetné. Z jej rozprávania som pochopil, že manžel si ju vzal, ako dedičku obrovského majetku, iba pre peniaze, titul lorda získal k tomu ako čerešničku na torte. Po pár mesiacoch manželstva sa jej nabažil a stratil o ňu akýkoľvek záujem. Všetok svoj čas trávil na cestách vo funkcii diplomata. Ona zostávala opustená v nudnom Londýne, túžila byť s manželom, sprevádzať ho na cestách po všetkých tých ďalekých a exotických mestách. A tak, ak chcela tráviť dovolenku v zahraničí, musela cestovať sama, najčastejšie do New Yorku alebo Monte Carla. Helena listom informovala manžela o brutálnom útoku na ňu. Lord Edwards preto rozhodol, pre jej bezpečie, že s ním odíde na pol roka do Japonska, kde ho čakala zložitá diplomatická misia. Z New Orleansu odcestujú vlakom do San Franciska, kde sa nalodia na parník do Yokohami. Dohodli sme sa, že hneď ako to bude možné mi z Japonska napíše. Helene som prezradil svoje cestovné plány. V New Orleans chcem stráviť 2 - 3 týždne. Neskôr odcestujem loďou cez Havanu na starý kontinent. Dal som jej adresu malého penziónu v prístave Cádiz, v ktorom som sa chcel ubytovať po príchode do Španielska.

Zvítanie manželov Lady a Lorda Edwardsových na železničnej stanici v New Orleans bolo mimoriadne chladné. Lord Edwards prišiel na perón v sprievode niekoľkých pánov, jeden z nich mi odňal doktorskú brašňu so šperkmi a peniazmi, okrem vaku z celtoviny jedinú batožinu, ktorú som mal pri sebe. Ostatní páni z lordova sprievodu sa zmocnili veľkého počtu kufrov a tašiek rôznych veľkostí, ktorými disponovala Helena.

“Vy musíte byť Mr. Danger,” Lord Edwards sa otočil ku mne. Správal sa k mojej osobe mimoriadne priateľsky, ako k človeku rovnakého spoločenského postavenia, čo ma prekvapilo. Uklonili sme sa a vymenili si vizitky.

“Lady Edwardsová mi v liste vysvetlila, akú cennú službu ste pre ňu vykonal. Som Vaším dlžníkom. Chcete so mnou komunikovať v nemčine alebo maďarčine?” spýtal sa ma diplomat plynne hovoriaci viacerými jazykmi.

“Lord Edwards, najradšej v angličtine,” odvetil som s úctou k starému dobrému Anglicku.

“Ak sa niekedy budete nachádzať v Londýne, navštívte nás. Vlastným veľkú zbierku starožitných zbraní, najmä súbojových, som zvedavý na Váš názor znalca. Zo spoľahlivých zdrojov som sa dozvedel, že ste naslovovzatý

odborník v oblasti súbojov,” a rozlúčil sa so mnou. Helena mi zakývala z okna svojho kupé. Vlak odchádzal do San Franciska. Nastali dni odlúčenia.

New Orleans, typické južanské mesto s domami postavenými v španielskom a francúzskom štýle, ma očaril. Často som sa prechádzal starobyľou Francúzskou štvrťou, jej večernými i nočnými uličkami, zamiešaný v pestrom dave pouličných predavačov, umelcov či cestovateľov. Ako maškrtník som si pochutnával na miestnej kreolskej kuchyni. Rozmanitý nočný život spôsobil, že neraz som uľahol do postele až nadránom. Keď som sa potreboval osviežiť po prebdenej noci, zaplával som si v jazere Pontchartrain. Môj pobyt v meste nemal príliš dlhé trvanie. Jedného dňa, keď som sa po chutnej večeri vrátil do hotela, mi recepčný oznámil, že ma hľadali dvaja prísne tváriaci sa, elegantne oblečení muži. Tušil som, aký bol dôvod ich návštevy. Niektorý súbojachtivý miestny pán objavil, že do mesta zavítal známy duelant. A tak sa rozhodol vybudovať si povest' neohrozenej osoby v úspešnom súboji so mnou. Ja sa bijem iba pre peniaze, a iné výzvy na súboj ignorujem. Preto som zaplatil hotelový účet a pobral sa do prístavu, rozhodnutý prvou loďou opustiť New Orleans. Nesmel som dopustiť, aby sa dvom prísne tváriacim pánom, pravdepodobným sekundantom protivníka, podarilo mi výzvu k súboju doručiť. Ak by sa im to podarilo, v zmysle kódexu cti by som bol povinný výzvu prijať a biť sa.

“Ste námorník?” spýtal sa ma majiteľ penziónu v Cádize. Zamrmlal som niečo neurčité, čo mohlo znamenať áno aj nie. Odetý som bol ako mornár, v krátkom námorníckom kabáte, bekovka na hlave, s vakom z nepremokavej celtoviny preveseným cez rameno, a penzión sa nachádzal neďaleko prístavu, preto som sa nečudoval jeho otázke.

“Neprišla mi pošta?” opýtal som sa majiteľa. Priniesol niekoľko listov, ktoré ma tu čakali. Ale žiadny od Heleny. Ubytoval som sa v izbe s výhľadom na Atlantický oceán, vybalil veci z vaku a poukladal do skrine. Premohla ma únava z cesty, zvalil sa do postele a okamžite zaspal. Zobudil som sa až večer, cez otvorené okno do izby fúkal čerstvý morský vánok. Prezeral som si svoju skromne zariadenú izbietku, okrem postele, skrine a niekoľkých kusov drobného nábytku, porcelánovej sady na umývanie, zloženej z misy, džbánu a dózy na mydlo, sa v nej nič nenachádzalo. V miestnosti nebol ani kozub, ktorý by bol aj tak zbytočný, pretože nočná teplota ani v januári, najchladnejšom mesiaci roka, neklesla pod 10 stupňov. Z pobytu v amerických hoteloch som bol zvyknutý na oveľa väčší prepych.

Cádiz, Feníčanmi prezývaný “Gáder”, bol v roku 1912 typický prístav,

kde ste na ulici mohli okrem domácich rybárov najčastejšie stretnúť cestujúcich, ktorí sa chystali nastúpiť na loď smerujúcu do niektorej z krajín Južnej Ameriky alebo na Kubu, námorníkov či dobrodruhov, tulákov ako som ja. Dnes sú mestské bulváre preplnené turistami z celého sveta, ktorých privezú obrie výletné lode, ale v čase tohto príbehu, to tak nebolo.

Po čase mi prišiel list od Heleny z Japonska, písala, že diplomatická misia jej manžela sa skomplikovala, pobyt v krajine vychádzajúceho slnka sa jej predĺži o rok. Opäť napíše hneď ako pricestuje späť do Londýna. List bol strohý, tušil som cenzúru Lorda Edwardsa. Preto som jej ani neodpovedal.

Život nezamestnaného námorníka, za akého som bol v Cádize považovaný, sa mi zapáčil. Zmena identity mala pádny dôvod, nemusel som sa obávať prekvapivej návštevy sekundantov prinášajúcich výzvu k súboju, tak ako sa stalo v New Orleans. Ako sa už ctený čitateľ dozvedel, súboje bez finančného efektu neberiem na vedomie a takisto som nezabúdal na sľub daný Helene. Nikto by si ani nepomyslel, že do hneď opálený, neoholený námorník je v skutočnosti povestný duelant El Peligroso. Moji čerství priatelia, ktorých som si v Cádize našiel, ma poznali pod menom Señor Roman.

Cádiz má nádherné, nekonečné piesočné pláže. Od miestneho chovateľa koní som si požičal, spolu s jazdeckými rajtkami a čižmami, vraníka, na ktorom som počas pobytu v meste, po piesočnatom morskom pobreží, najazdil dlhé kilometre. Keď sme boli obaja unavení po dlhotrvajúcej jazde, oddychovali sme medzi piesočnými dunami za mestom, kôň spásal trávu, ja som sa vedľa neho opaloval ležiac na zlatistom piesku. Večer som si pochutnával na rybích špecialitách s kroketami, smäd zaháňal citronádou. Alkohol som sa snažil, dodržiavajúc prísnu životosprávu športovca, vyhýbať, príležitostne som vypil pohár červeného vína v kruhu priateľov pri hre domino. Veľa času som trávil v klube na pláži La Caleta, kde som sledoval predstavenia miestnych flamenco umelcov.

Záhalčivý život v Cádize ukončil až stručný, záhadný list od Heleny, ktorý som obdržal v januári roku 1914. Čítal som:

Drahý môj

Okamžite prosím pricestuj do Londýna. Stalo sa niečo hrozné.

S láskou

Helena

Bez váhania som odcestoval, ale vedel som, že do Cádiza sa raz vrátim.

“Milady nikoho neprijíma,” oznámil mi dlhočizný sluha, jeho podlhovastú tvár zdobili obrovské kotlety, oblečený vo fraku, ktorý mi otvoril dvere honosného sídla Lorda Edwardsa v Londýne.

“Mňa určite prijme, očakáva ma,” presviedčal som ho. “Odneste Lady Edwardsovej moju vizitku,” podal som mu svoju navštívenku.”

“Opakujem milady nikoho neprijíma,” opakoval tvrdohlavý osol a zabuchol mi dvere pred nosom. Ešte raz som zaklopal, ale nik neotváral.

Do Anglicka som pricestoval parníkom z Gibraltaru. Následne zo Southamptonu vlakom do Londýna. Zo železničnej stanice som sa nechal taxíkom odvieť k šľachtickému sídlu. Taxikár adresu veľmi dobre poznal, stačilo spomenúť meno Lady Edwardsová. Oblečený po námornícky, tvár zarastenú niekoľkodenným strniskom, cez plece prehodený vak, v tomto stave som nevyzeral práve ako džentlmen. Považujúc ma za žobráka a bezdomovca, akých sú v Londýne tisíce, sluha nechcel Helene ohlásiť moju návštevu. Bezradný a hladný som sa prechádzal po londýnskej ulici, cítil som sa ako námorník z románu Marka Twaina “Miliónová bankovka”. Vtom sa dvere otvorili a zo sídla vyšla staršia, mimoriadne sympatická žena, očividne nóbl dáma. Pri dome zastavil automobil. Chystala sa do auta nastúpiť, šofér jej úctivo otvoril zadné dvere.

“Prepáčte milady, že Vás takto na ulici obťažujem, a ešte v takomto spoločensky nevhodnom ošatení, ale nemôžete mi povedať, či je Lady Edwardsová doma?” zdvorilo som sa jej prihovril. Na vodiča som sa priateľsky usmial.

“Mladý muž, vidieť, že ste cudzinec, podľa výzoru tváre i prízvuku. Práve ste pricestoval?”

“Presne tak milady, zo Španielska,” odvetil som a podal jej svoju vizitku.

“Mr. Roman, poznám Vaše meno, som dôverná priateľka Heleny, Lady Gerardová. Helena mi o Vás často rozprávala. Prežíva ťažké obdobie, potrebuje Vašu oporu.” Meno Lady Gerardová mi bolo povedomé, Helena ho niekoľkokrát predou mnou spomenula. “Asi to ešte neviete, stratila manžela, Lorda Edwardsa, niekto ho zavraždil,” oznámila mi šokujúcu novinu. “Zastavte sa niekedy s Helenou, Lady Edwardsovou, u mňa na čaj. Dúfam, že ako cudzinec, odniekiaľ z Uhorska, máte rád čaj.”

“Lady Gerardová, čaj priam zbožňujem, bude mi nesmiernym potešením Vás navštíviť, ale nemohli by ste ma teraz zaviest’ k Helene? Sluha ma vzhľadom na môj nespoločenský odev nechce pustiť do domu.”

Energická dáma ma silno schytila pod pazuchu a zaviedla k dverám. Zaklopala. Vo dverách sa objavila dlhá postava toho tvrdohlavého osla.

“John, idem spolu s týmto pánom za Lady Edwardsovou,” prešli sme

povedľa prekvapeného sluhu. Mal som mu chuť ušetriť úder pästou do žalúdka. Rozmyslel som si to, namiesto toho som po ňom šmaril svoj vak z celtoviny. Bol tak ťažký, že dlháňa skoro zrazil k zemi, zachytil ho iba s veľkou námahou. Lady Gerardová sa tomu schuti zasmiala. Tak dobre sa už dávno nezabávala.

“Ach Helena,” s otvorenou náručou som sa ponáhl'al k nej. Po dlhom čase som mal opäť možnosť aristokratku objať.

“Drahý Roman, Romi, tak mi chýbal pohľad tvojich modrých očí,”

“Holúbkovia nechám Vás chvíľu osamote,” Lady Gerardová, sledujúc naše nežnosti, odišla do vedľajšej miestnosti.

Lady G, ako zvykli Lady Gerardovú v londýnskej spoločnosti nazývať, poslala po nás svoje auto. Sedeli sme s Helenou v pohodlných kreslách prijímacieho salónu veľkého domu, ktorý stará aristokratka obývala, a popíjali čaj. Helena stále nosila smútočné šaty, čierna farba ju zoštíhľovala a robila staršou. V tvári bola poblednutá, oči červené od plaču, ešte sa zo straty manžela nedokázala úplne spamätať. Odetý som mal smoking, ktorý mi Helena požičala. Pôvodne ho nechala ušit' na mieru pre manžela, ale ten ho nikdy nenesil. Čerstvo oholený a formálne oblečený som pôsobil ako nefalšovaný anglický džentlmen, odlišný od dobrodružného tuláka, ktorý pred pár dňami pricestoval do Londýna.

“Lady Gerardová rád by som si prezrel Vašu zbierku starožitných kníh, Helena mi spomínala, že obsahuje vzácne výťažky z oblasti šermu v španielčine a francúzštine,” oslovil som aristokratku.

“Samozrejme drahý Roman, pripomínate mi môjho nebohého manžela, keď žil v Paríži, neustále sa bil v súbojoch. A i zbieral staré šermiarske traktáty. Po ňom som ich zdedila.”

“Musím Vás upozorniť, že ja sa na rozdiel od Vášho manžela bijem iba pre peniaze. Keby som mal toľko peňazí čo on, súboje by som zd'aleka obchádzal a venoval len zbieraniu starožitností,” vysvetlil som Lady G. “Vlastne bil som sa,” hneď som sa opravil, keď som zbadal Helenin pohľad. “Už som toto povolanie zavesil na kliniec.”

“A aké sú Vaše plány do budúcnosti?”

“Predovšetkým chcem chrániť Helenu, vrah Lorda Edwardsa je stále na slobode a predstavuje potencionálnu hrozbu. Preto ho vypátram.”

“To nech ťa ani nenapadne. Nechcem ťa stratiť, tak ako manžela. Mám o teba strach,” protestovala Helena.

“Vyšetrowanie vraždy vedie môj dobrý priateľ, vrchný inšpektor James zo Scotland Yardu. Môžeme ho spoločne navštíviť, poskytne nám podrobné informácie. Noviny informovali o prípade veľmi skromne,” Lady G mi

nezištne ponúkla pomoc.

“Preštudoval som niektoré články spred niekoľkých týždňov. Píše sa v nich, že mŕtve telo lorda našli pod sedadlom oddelenia prvej triedy vo vlaku na trase Londýn - Brighton. Nič viac.”

“Zajtra sa pre Vás zastaví môj šofér, navštívime Scotland Yard. Zmeňte tému. Nechcete si pozrieť tie šermiarske traktáty?” navrhla domáca pani, keď si všimla smutný pohľad Heleniných očí.

Vrchný inšpektor James bol vysoký muž širokých pliec v ošúchanom pruhovanom obleku tmavohnedej farby. S Lady G sa vrelo zvitál, na mňa pozrel podozrievavým pohľadom ošľahaného policajta, ktorý už vyriešil ne jeden zapeklitý prípad. Uklonil som sa mu a podal svoju vizitku.

“Vy ste cudzinec,” poznamenal a jeho podozrenie voči mojej osobe sa ešte zväčšilo. “Čo Vás ku mne privádza?”

“Lady Edwardsová sa po manželovej brutálnej vražde prestala cítiť bezpečná, preto ma poverila svojou osobnou ochranou. Chcel by som sa poinformovať, v akom stave je vyšetovanie zločinu.

“Mr. Hliva, pri všetkej úcte k Vašej osobe, ste cudzinec, nechápem prečo zverila svoj život práve do Vašich rúk. Scotland Yard ochranu lady Edwardsová zvládne sám.”

“Milý vrchný inšpektor, Lady Edwardsová a Mr. Roman sa zoznámili na palube nešťastnej lode Titanic. Mr. Roman poskytol našej spoločnej priateľke pomoc. Podrobnejšie vysvetlenie čo sa na lodi prihodilo Vám žiaľ nemôžem poskytnúť. Drahá Helena mu plne dôveruje, i keď je cudzinec,” vysvetlila za mňa Lady Gerardová.

“Chápem,” poznamenal, i keď nič nechápal. Jeho policajtské oči sa na mňa pevne zahľadeli. “Pýtajte sa.”

“Vrchný inšpektor, zaujíma ma predovšetkým ako k vražde prišlo a či už poznáte totožnosť páchatel'a.”

“Podľa svedkov sa Lord Edwards nachádzal v kupé, ktoré si celé rezervoval pre seba, v spoločnosti jednej osoby, čiernovlasého muža, pravdepodobne cudzinca,” vrchný inšpektor James sa na mňa pozrel nie príliš priateľsky. “On je možným vrahom,” pokračoval vo vysvetľovaní. “Po jeho identite stále pátrame. Podľa nájdených stôp sa musela medzi nimi strhnúť hádka, ktorá vyústila do fyzického konfliktu. Čiernovlasý muž ako vražedný nástroj použil britvu, ktorou prerezal krčnú tepnu. Krvácajúce telo schoval pod sedadlo, na oknách kupé stiahol roletky, aby zakryl miesto činu a bez stopy zmizol. Mŕtvola bola objavená až v Brightone sprievodcom vlaku. Zistili sme tiež, že lord sa pred cestou zastavil v banke a uskutočnil výber veľkej sumy peňazí, ale peniaze zmizli. Takže možným motívom

zločinu je aj lúpež.

“O akú čiastku sa jednalo?” spýtal som sa vrchného inšpektora.

“50 tisíc libier.”

“Viete mi o podozrivom povedať niečo viac?”

“Iba to čo som už spomenul, elegantne oblečený, čiernovlasý, s fúzikmi, neurčitého veku. Nič bližšie.”

“Vražednú zbraň ste našli?”

“Áno, ležala pri tele, mimoriadne ostrá britva so zakrvavenou čepel’ou. Otlacky prstov sme na britve nenašli žiadne. Vrah buď rukoväť dôkladne poutieral alebo mal na rukách rukavice.”

“Môžete mi zbraň ukázať?” Policajt siahol do vrchnej zásuvky písacieho stola, vytiahol vražedný nástroj a podal mi ho. Preskúmal som rukoväť, perleť, vysunul čepel’. “To nie je možné,” prebleslo mi hlavou, napriek zaschnutej krvi bolo značenie výrobcu čitateľné, 95 J. A. Henckels Twinworks Solingen Germany. Presne takú istú solingenku nosím pri sebe, ukoristil som ju násilníkovi na Titanicu.

Držal som v ruke dlhý rapier zo 17. storočia vyrobený v Toledě a študoval značenie výrobcu na čepeli. Bola to súbojová zbraň nesmiernej hodnoty, súčasť zbierky Lorda Edwardsa, ktorá sa nachádzala v jeho pracovni. Rapier som zavesil späť na stenu k ostatným zbraniam a vzal do ruky súbojovú pištoľ. Natiahol som kohútik, namieril na petrolejovú lampu stojacu na písacom stole a stlačil spúšť. Výstrel nevyšiel, kohútik cvakol naprázdno, zbraň nebola nabitá.

“Čo to robíš?” začul som nazlostený hlas Heleny stojacej za mnou. Práve vstúpila do pracovne. “Drahý, všade ťa hľadám.”

“Skúšal som, či je pištoľ nabitá,” s ospravedlňujúcim úsmevom som sa obrátil ku krásnej aristokratke a zbraň odložil. Zaujal ma samurajský meč uložený na drevenom stojane, na stolíku pri okne. Uchopil som ho oboma rukami, zobral zo stojana a podľa japonských zvyklostí sa mu poklonil. Obdivoval som nádherné dielo majstra mečiara Masamuneho. Katanu som opatrne vytiahol z puzdra. Z meča začala do môjho tela prúdiť zvláštna mystická energia. Intenzívne som ju cítil. Energia mi tiekla celým telom, od hlavy až k päte, meč a ja sme splynuli v jedno. Na lesklej čepeli som zrazu zbadal odraz muža v bojovom brnení, samuraja, mečového rytiera. Jeho do hneď opálená tvár mi bola povedomá. Až po chvíli som si uvedomil, že patrí mne. Mystiku katany naplno vnímala aj Helena, i ona videla odraz bojovníka na čepeli, spoznala moju tvár. Podišla ku mne bližšie, oči mala rozžiarené, usmievala sa. Červeným rúžom namal’ované pery sa jej zľahka pootvorili. Pochopil som, že chce, aby som ju pobožkal. Naše pery sa spojili.

“Romi, odprevadiš ma do Monte Carla?” spýtala sa ma Helena. Ležali sme v objatí na pohovke. “Chcela by som tam stráviť mesiac, či dva. Moja jachta Sorais kotví v prístave. A večer utratím všetky svoje peniaze v rulete. Alebo rozbijem bank.”

“Skôr ich prehráš. V Prešporoku sa zvykne vraviť šťastie v láske, nešťastie v hre,” odvetil som bozkávajúc jej sladké úško.

“Ten tvoj Prešporok, raz mi ho musíš ukázať.”

“Zavediem ťa tam počas našej svadobnej cesty. Viedeň, Prešporok, Budapešť, Terst, Dubrovnik. Ukážem ti všetky tie krásne mestá Rakúsko - Uhorska.”

“Drahý, na sobáš, i keď som už voľná, zabudni,” Helena ostrým tónom schladila moje plány na manželstvo s ňou. “Pohybujem sa v blízkosti kráľovskej rodiny a panovník nikdy nedovolí, aby som sa vydala za muža s tak, prepáč mi ten výraz, pochybnou povest'ou. Pochop, kým v Uhorsku si ako duelant celebrita, vážená osoba, v Anglicku má tvoje meno iný zvuk. Duelantstvo tu už dávno vyšlo z módy, je považované za také neanglické. Na Titanicu ti zrejme neušlo, že ťa niektorí páni ignorujú.” Hneď nato dodala, už trochu miernejšie: “Keď príde ten správny deň, stanem sa tvojou ženou, ale nie na papieri. Túžim, aby si bol po mojom boku, ako osobný strážca či tajomník cez deň a milenec v noci. Cítim sa ešte mladá, chcem si nahradiť stratené roky strávené pri nebohom manželovi.”

“Helena, odcestujme do Španielska, kde nás nikto nepozná, a môžeme sa tam v tajnosti vziať,” snažil som sa ju presvedčiť.

“Nie, nikdy sa nevzdám svojho postavenia v spoločnosti.”

Skočil som hlavičku z plaveckého móla do slanej vody Stredozemného mora a preplával vzdialenosť asi 20 m kraulom k jachte. Vyliezol som na loď po rebríku, vysušil sa uterákom a sledoval pôvabné telo na palube bez pohnutia ležiacej Angličanky. Odetú iba v kúpacom úbore, skasaná plachta na ňu vrhala tieň. Moje do hneď opálené telo kontrastovalo s jej bledou pokožkou. V roku 1914 nebolo v kruhoch vyššej spoločnosti trendom mať telo opálené od slnka. Skôr sa cenila bledosť. Mne ako plážovému poval'ačovi slnkom zhnednutá pokožka neprekážala. Pohybom ruky som jemne frkol kvapky morskej vody na biely krk bohyně. Pamätám si ho pokrytý modrofialovými stopami po násilníkových rukách. Ale to už je dávno. Vlhké kropaje pôvabnú aristokratku, Lady Edwardsovú, na chvíľu prebrali z driemot. Rukou nadvihla klobúk, ktorý zakrýval jej tvár.

“Ty zvieratko, nechaj ma ešte oddychovať.”

“Pôjdeme sa naobedovať? Začínam byť hladný.”

“Maj strpenie Romi.”

Lahol som si vedľa nej, hlavu položiť na jej stehná. Na palube sme boli iba my dvaja. V mysli som si premietal, čo sa za posledné týždne udialo. S Lady Edwardsovou sme nastúpili neskoro večer na stanici Victoria do vlaku, legendárneho "Le Train Bleu", ktorý nás mal odviesť na francúzsku Riviéru, do Monte Carla. Drobný sprievodca spacieho vozňa Helenu privítal množstvom drobných úklonov aj drobných úsmevov. Aristokratka vzbudila rozruch i medzi spolucestujúcimi, niektorí jej kondolovali k smrti manžela, keďže stále nosila smútočné šaty.

"Už ich nepotrebujem." Hneď po príchode si v apartmáne Hotela de Paris, kde mala trvalo prenajatý obrovský apartmán, ich prezliekla. Prestala lorda Edwardsa oplakávať. Hotel de Paris bol najstarším a najluxusnejším hotelom malého kniežatstva. Helena sa tam cítila ako ryba vo vode, pretože v hoteli sa schádzala tá najvybranejšia aristokracia z celého sveta. Uvedomil som si, že disponujem jediným oblekom, tým v ktorom som pricestoval z Londýna.

"Vyber si." Helena mávla rukou k veľkým skriniam, v ktorých mal uložené veci jej nebohý manžel. Potreboval som ošatenie na rôzne príležitosti, oblek na prechádzku po promenáde, športový úbor na tenis, plavky na kúpanie, smoking do kasína. Dni sme najčastejšie trávili na malej jachte alebo v tenisovom klube. Večeri zase v kasíne. Helena bola vášnivou hráčkou rulety, krupiéri ju poznali veľmi dobre, ako ženu, ktorú prehry nemrzia. Nemuseli, bola nesmierne bohatá. A keď sa jej pošťastilo vyhrať, odprevadil som ju do banky, aby ju cestou náhodou neokradol miestny apač. V bankovom trezore mala aj uložené drahocenné šperky. Aristokratka bola v Monte Carle spokojná a šťastná, zdalo sa mi, že spomienka na manžela jej už nespôsobuje bolesť a so stratou je zmierená.

"Budem musieť odcestovať do Neapola," oznámil som Helene. Sedel som v jej spoločnosti na terase apartmánu Hotela de Paris, od mora dul čerstvý vánok, vychutnávali sme príjemnú neopakovateľnú atmosféru jarného večera, sediac v pohodlných kožených kreslách.

"Kedy?" aristokratka spozornela.

"Hneď ako sa vrátíme do Londýna."

"Dôvod cesty?"

"Súboj, môj posledný. Hneď po ňom splním sľub, ktorý som ti dal, že sa už viac nebudem duelovať. Ale urobím to iba s tvojim súhlasom. Nechcem ohroziť tvoje spoločenské postavenie."

"Chceš sa biť s násilníkom, ktorý ma napadol na Titanicu?" spomenula si, čo som jej povedal v New Yorku.

"Áno, chcem pomstiť príkorie, ktoré ti spôsobil, aj vraždu tvojho

manžela.”

“Čože?”

“Som si takmer stopercentne istý, že práve on má na svedomí manželovu smrť.”

“Prečo by to robil?”

“Presne to netuším, ale spoľahni sa na mňa, zistím to.” Položil som na stôl solingenku, ktorú som vytiahol z bočného vrecka vesty. “Túto britvu som ukoristil na Titanicu a odvtedy som sa s ňou nerozlúčil. A tvoj manžel bol usmrtený presne identickou britvou. Našla sa pri jeho tele. Ukázal mi ju vrchný inšpektor James zo Scotland Yardu.”

“To môže byť náhoda.”

“Je tu ešte jeden fakt, tvoja stratená slúžka Sofia pochádza, ako si mi prezradila, z Neapola. Napísal som list do Nemecka, do firmy J. A. Henckels Solingen, so žiadosťou o informácie o ich zahraničných odberateľoch. S jedným z majiteľov sa našťastie poznám osobne. Dnes mi prišla odpoveď. Existuje jediný zákazník z Talianska, ktorý kúpil ich britvy s rukoväťou z perlete, s číselným označením 95. Je to istý obchodník s oceľovými výrobkami, takisto z Neapola. Nemyslíš si, že tých náhod je akosi priveľa?” A to som sa ešte Helene nezmienil, že v New Yorku po mne strieľal taliansky imigrant, neapolský rodák.

“Teraz už chápem, prečo chceš cestovať práve tam,” zdalo sa, že moje argumenty na Helenu zapôsobili.

“Útočník z Titanicu a vrah tvojho manžela sú jedna a tá istá osoba. Je to skoro isté. Predpokladám, že z Anglicka zmizol, skrýva sa v Neapole a užíva si 50 tisíc libier, ktoré ulúpil. Odcestujem do Talianska, vypátram ho a zneškodním. Musí zaplatiť za to, čo spôsobil. Čo si o tom myslíš?”

“Nesúhlasím s tým, ale nebudem ti brániť. Rob, čo uznáš za vhodné. Si predsa Mr. Danger. Prosím, ne bavme sa už o tom viac. Užime si zostávajúci mesiac v Monte Carle. Romi, nezájdeme do kasína?”

NAPLES.

|| Vidieť Neapol a zomrieť

“Gustav Hergsell mladší v súbojovej príručke Duell - Codex z roku 1891 spomína i súboj na nože [britvy], ktorý nazýva - americký - a uvádza ho skôr ako atypický duel, ktorý nespadá pod pôsobnosť kódexu cti.”

Znova som nastúpil na londýnskej stanici Victoria na vlak “Le Train Bleu” a smeroval do Francúzska, tentoraz som cestoval sám, bez Heleny a mojou cieľovou stanicou bol najvýznamnejší francúzsky prístav Marseille, nie Monte Carlo. Hneď po príchode som sa ubytoval v hoteli pre námorníkov na nábreží “Le Quai de la Fraternité”, v izbe s výhľadom na prístav, kde kotvili veľké parníky, plachetnice i malé rybárske člny. Na izbe som sa prezliekol do námorníckeho odevu, svoj prvotriedny oblek ušitý na mieru podľa najnovšej módy som zavesil na vešiak a spolu s cestovným kufrom odložil do skrine. Opäť som prijal totožnosť nezamestnaného námorníka, ktorá sa osvedčila v Cádize.

“Možno budem odcestovaný dlhšiu dobu,” povedal som recepcnému nie najlepšou francúzštinou, kľúč od izby som položil na pult. “Odložte mi poštu na meno Monsieur Roman.”

Recepčný iba pokrčil ramenami. Ani o mňa nezavadil pohľadom. Odkráčal som do prístavu a nastúpil na palubu prvej lode odchádzajúcej do Neapola.

“Vedi Napoli e poi muori [Vidieť Neapol a zomrieť]” - tento nesmrteľný výrok sa objavil v cestopise “Cesta do Talianska”, ktorý uzrel svetlo sveta v rokoch 1816 - 1817. Poukazuje na nevšednosť mesta a znamená, že ak ste videli Neapol, už žiadne iné mesto nemusíte navštíviť, videli ste všetko. Jeho autorom je Johann Wolfgang Goethe. Ja som nepricestoval do Neapola, tak ako slávny nemecký básnik, v úlohe cestovateľa, turistu, ale ako duelant. Nadchádzajúci súboj je neobvyklý. Meno a adresu protivníka nepoznám, budem ich musieť najprv vypátrať, a koniec koncov môj súper sa v Neapoli ani nemusí nachádzať. Duel sa nebude môcť uskutočniť podľa kódexu cti, pochybujem, že ten podliak je príslušník vyššej spoločnosti. Jediný spoľahlivý záchytný bod, o ktorý som sa mohol oprieť, bol Signor Lorenzo, miestny obchodník s ocelovými výrobkami.

Po prízjazde do Neapola som sa najedol v prístavnom hostinci, v ktorom sa stretávali námorníci z celého sveta. Hostinského som požiadal, či by som si u neho nemohol schovať cestovný vak z celtoviny. Ochotne súhlasil a takisto mi vysvetlil, ako sa dostanem k Signorovi Lorenzovi. Pokúsim sa od neho niečo vyzvedieť. Možno budem mať šťastie.

Vyšiel som na prvé poschodie meštianskeho domu nachádzajúceho sa neďaleko Garibaldiho námestia a zaklopal na dvere. Od úžasu som stratil reč. Dvere mi otvorila mladá žena oblečená v slúžkovskom. Okamžite som ju spoznal. Bola to Sofia, niekdajšia slúžka Lady Edwardsovej, nezvestná po potopení Titanicu.

“Čo si prajete?” s úsmevom sa ma spýtala, vidiac ako na ňu vyval'ujem oči. Myslela si, že ma zaujala pôvabmi južanskej ženy. Ale nebolo to len tým. Vďaka námorníckemu preoblečeniu ma nespoznala.

“Hľadáš Signora Lorenza,” odvetil som pomerne slušnou taliančinou, ktorú som sa naučil za svojich častých pobytov v Terste. “Práve som pricestoval do Neapola. Chcel by som si kúpiť u neho balíček britiev a i iné holiace potreby,” pohladil som rukou neoholenú tvár. “Signor Lorenzo mi už raz predal kvalitné britvy, bol som s nimi spokojný.”

“Signor je odcestovaný, vráti sa až o tri týždne.”

“To je škoda. Signorina, ak smiem byť zvedavý, ako dlho tu pracujete? Keď som tu bol naposledy, dvere mi otvoril niekto iný.”

“Iba krátko. Odporučil ma Gróf Vicini, stály zákazník, tiež u nás nakupuje britvy.”

“Gróf Vicini? Nie je to náhodou vysoký, elegantný pán s čiernymi vlasmi?” vystrelil som naslepo.

“Áno, to bude asi on. Poznáte ho?”

“Myslím, že raz som už mal tú česť sa s ním stretnúť,” spomenul som si na potýčku v kajute Lady Edwardsovej na Titanicu. “Neviete mi povedať, kde býva?”

“Tak to netuším,” odmietla mi prezradiť jeho adresu. Rozlúčil som sa, predpokladal som, že sa od nej už nič podstatné nedozviem.

Vyšiel som z domu a rozhliadol sa okolo seba. Na Neapole ma okrem mora najviac zaujal rozmanitý život na ulici. Pripomenulo mi to New Orleans. Vyzliekol som si kabát a prehodil cez ruku. U pouličného predavača som si kúpil citronádu, aby som sa osviežil, pod nohami sa mi pritom plietli naháňajúci sa šarvanci. Pohľad mi zablúdil na cedul'ku “Izby na prenájom” na jednom dome. Zaklopal som. Otvorila pani silnej postavy, zvnútra domu som pocítil silnú vôňu vareného jedla. Opýtal som sa na voľnú izbu.

“Pod'te ďalej, aj môj muž je námorník, nikdy nie je doma,” pozvala ma a ukázala niekoľko izieb. Vybral som si tú zo všetkých najmenšiu, ale s najlepším výhľadom na protihľú budovu, kde býval Signor Lorenzi. Rozhodol som sa dom nespustiť z očí. Dúfal som, že skôr či neskôr sa objaví gróf Vicini. Možno príde navštíviť Sofiu, svoju kompliku a azda aj milenku.

“Táto sa Vám skutočne páči?” majiteľka domu sa zdala byť prekvapená mojim výberom izby.

“Je najlacnejšia,” vysvetlil som jej, snažil som sa pôsobiť skromne a nenápadne.

“Platí sa mesiac vopred,” upozornila ma. Vytiahol som z vrečka pár mincí.

“Odkiaľ prichádzate?”

“Priplával som loďou z Francúzska. Batožinu som nechal v prístavnom hostinci. Mohli by ste po ňu niekoho poslať?”

“Samozrejme, poviem synovi,” ochotne privolila. Vôňa čerstvo uvarených špagiet bola stále silnejšia a silnejšia. Matróna asi začula škvŕkanie v mojom bruchu. “Nestojte tam tak a pod’te sa najesť.”

Zbadal som ho. Bol krásny slnečný deň ako stvorený na prechádzku, ulica sa doslova hemžila davmi ľudí. Pri vchode do domu, ktorý som už týždeň neprestajne sledoval z okna svojej izbičky, stál vysoký čiernovlasý muž, v elegantnom obleku, slnko svietilo na jeho gaunerskú tvár, ktorú pod nosom zdobili fúzičky. Napriek tomu, že na Titanicu mal obličaj zarastený hustým strniskom, bol som si istý, že to je on. Čakal niekoho. Sofia sa objavila oblečená v letnom kostýme, s módnym klobúkom na hlave a slnečníkom v jednej ruke. Druhou dôverne, ako veľmi blízku osobu, chytila naničhodníka pod pazuchu a spoločne sa pobrali smerom k moru. Rýchle som vyšiel pred dom. Dvojica sa predierala davom, nenápadne som ich sledoval z dostatočnej vzdialenosti, tak aby ma nespozorovali, ale ani aby sa mi nestratili medzi ľuďmi. Najprv sa prechádzali po neapolskej promenáde, nato Sofia svojho spoločníka opustila a muž šiel ďalej sám. Zastal pri osamelej vilke, odomkol vchodové dvere a vošiel dnu. Chvíľu som počkal a zaklopal. Na dverách som si všimol menovku z matnej mosadze, na ktorej bolo uvedené:

Gróf A. Vicini

“Čo si želáte?” muž sa zatváril prekvapene, keď zbadal námorníka, čakal niekoho iného. Asi Sofiu.

“Pán gróf, prinášam pozdravy z Londýna. Od Lorda Edwardsa.”

Vystrašene sa poobzeral po ulici, či náhodou niekto nepočul moje slová. “Pod’te, pod’te,” chytil ma pod pazuchu, zatiahol dovnútra vily a zatvoril dvere. “Čo to tárate, Lord Edwards predsa už nežije.”

“Áno je po smrti, pretože ste ho zavraždil.”

“Čo po mne chcete?” zlostne ma prevrtaval pohľadom.

Preventívne som kopol grófa koženou bagandžou do brucha, uštedrený

kopanec mu na chvíľu vyrazil dych. Prinútil som ho posadiť sa na stoličku. Námornícky kabát som položil na stôl, predtým som z vrecka vybral britvu a sadol si tiež. Poobzeral som sa po miestnosti, bola priestranná, zariadená starožitným nábytkom, podlahu tvorili čerstvo vyšúrované drevené parkety. Zo vstupného salóna viedlo na poschodie točité schodisko. Zdalo sa, že v dome sme iba my dvaja.

“Ako ste na mňa prišiel?” lotor sa po bolestivom kopanci už spamätal.

“Podľa britvy, jednu ste upustil v kajute Lady Edwardsovej na Titanicu, druhú stratil v kupé vlaku do Brightonu,” namieril som naňho čepel britvy, ktorá mu kedysi patrila. “Tá ma priviedla až sem do Neapola.”

“Á to ste Vy, Mr. Danger,” tvár sa mu rozjasnila poznaním. “Nespoznal som Vás. Ešte raz sa pýtam, čo chcete?”

“Prišiel som, aby ste zaplatil za Vaše zločiny.”

“O akých zločinoch to rozprávate? Akým právom ma súdite? Práve Vy. Nie ste o nič lepší ako ja. Ste nájomný duelant, zabíjate ľudí pre peniaze.”

“Ale robím to v čestnom súboji. Nenapádam ženy.”

“Lady Edwardsovú som sa pokúsil zabiť, to je pravda, ale nie z vilnosti, ako to mohlo vyzerat', ale pretože ma na to niekto najal.”

“Kto?” tušil som, že rozuzlenie celého prípadu sa blíži.

“Lord Edwards, chcel sa zmocniť manželkinho majetku. Vidíte, nie som surový vrah, urobil som to pre odmenu. Som nájomný bitkár, ľudia si ma najímajú podobne ako Vás.”

“Prečo ste usmrtil Lorda Edwardsa vo vlaku?”

“Bolo to v sebaobrane, nezavraždil som ho. Tu sú peniaze, ktoré mal pri sebe, vezmite si ich. Niečo som už minul.” Otvoril zásuvku a na stôl vedľa môjho kabáta položil hrbu bankoviek. “Zabudnite na mňa, sľubujem, že v budúcnosti nechám Vašich priateľov na pokoji.”

“To nie je možné, zašlo to príliš ďaleko.”

“Aspoň si vypočujte môj príbeh,” prosíkal, snažil sa ma obmäkčiť, získať čas.

“Pochádzam z Neapola, kde som vyrástol ako sirota na ulici. Zlákala ma Paríž, stal som sa pouličným bitkárom, apačom. Lord Edwards ma raz večer oslovil na Montmartri a ponúkol mi výborne platenú prácu. Mal som sa nalodiť na Titanic a zbaviť ho manželky. Počas plavby, spôsob a čas nechal na mňa. Vysvetlil mi, že už o ňu ako o ženu nemá záujem, túži iba po jej bohatstve. Ako odmenu si mám ponechať šperky a peniaze, ktoré u nej nájdem. Na loď som nastúpil ako nemajetný Talian hľadajúci šťastie v ďalekej Amerike, zamiešal som sa medzi krajanov, spolucestujúcich v tretej triede. Stretol som Sofiu, Neapolčanku, ktorú som poznal od detstva, istý

čas sme si boli veľmi blízki. Povedala mi, že slúži u Lady Edwardsovej. Bola to šťastná zhoda náhod, prezradila mi o svojej panej všetky potrebné informácie. Útok sa nezdaril. So Sofiou sme sa ocitli v New Yorku. Do služby k Lady Edwardsovej sa už nemohla vrátiť, preto odišla do Talianska, kde na mňa mala počkať. Našiel som hotel, kam sa lady ubytovala, rozhodnutý opäť zaútočiť. Neustále ste bol v jej blízkosti, preto som Vám napísal výhražný list. Čakal som na vhodnú príležitosť k útoku, ale nenaskytl sa. Nakoniec Lady Edwardsová z New Yorku odcestovala, Vy spolu s ňou.”

“Toho neskúseného zelenáča, ktorý ma napadol v Central Parku, ste poslal Vy?”

“Chcel som Vás odstrániť z cesty, prekážal ste mi. V New Yorku som sa zoznámil s rodákom z Neapola. Rany, ktoré ste mi spôsobil na Titanicu, sa ešte nezahojili, preto som vyslal jeho. Ale bol na Vás prikrátky.”

“Ako prišlo ku konfliktu vo vlaku do Brightonu?”

“Z New Yorku som odcestoval do Londýna. Šperky a peniaze Lady Edwardsovej sa mi nepodarilo ukoristiť, preto som sa rozhodol vylákať nejaký ten groš aspoň od jej manžela. Po návrate z Japonska som ho začal vydierať, hrozil, že všetko prezradím manželke. Žiadal som od neho 50 tisíc libier, dohodli sme sa, že mi ich odovzdá vo vlaku. Cestoval súkromne do Brightonu, za milenkou, ktorú si tam vydržoval. Strhla sa hádka. Vyčítal mi, že Lady Edwardsová stále žije a že som ho podviedol. Fyzicky ma napadol, bránil som sa.”

“A priezvisko Vicini? Dokonca si uvádzate šľachtický titul pred menom.”

“Grófsky titul som si kúpil pred niekoľkými rokmi, tu v Taliansku to je možné, ak zaplatíte tým správnym osobám. Vicini je meno, ktoré používam od detstva.”

Rozhostilo sa ticho. Postavil som sa zo stoličky, britva mierila do očí apača, čepeľ ho hypnotizovala. Pomaly vstal aj on. Obaja sme vedeli, čo bude nasledovať, súboj do poslednej kvapky krvi podľa pravidiel apačov, férovka ako sa vraví v Prešporku. Tentoraz som mu dovolil vytiahnuť britvu z vrecka oblekovej vesty. Stáli sme proti sebe, muž proti mužovi, parížsky apač proti prešporskému štricákovi, solingenka proti solingenke. Protivník odkopol stoličku, na ktorej pred chvíľou sedel, zväčšil si manévrovací priestor okolo seba. Trpezlivo sme čakali na chybu toho druhého.

Die Kronen-Zeit. Illustrierte
12. Jahrgang Nr. 4000.

Illustrierte

Stempel-Summe 1.20
Die Zeitungen des Tages.

Kronen-Zeitung

Verlegt von E. W. Weyand, Redaktions- und Druckerei G. Wolf & Co., Wien, IX, Mariahilfer Str. 10. (Hauptstadt)

Verlagspreis:
100.000 Mk. pro Jahr.

Wien, Freitag, den 25. Juni 1914.

Verlags-Abrechnung
jährlich im Voraus.

Die Katastrophe von Sarajewo.
Attentat auf Erzherzog Franz
Ferdinand und Herzogin von
Hohenberg.
Mit Bombe und Browning.
Der Thronfolger und seine Gemalin
ermordet.
Zwei Attentate.
Dem ersten entkommen, dem zweiten erlegen.
Die Attentäter verhaftet.
Von der empörten Menge blutig zugerichtet.
Rückkehr des Kaisers.

|| Atentát v Sarajeve

"Som presvedčený, že o sto rokov budú hovoriť o riešení týchto tzv. záležitostí cti s takým istým pohrdaním a s takým istým posmešným úškrnom, ako dnes my hovoríme o niektorých stredovekých rozsudkoch - citát z listu španielskeho infanta princa Adolfa de Bourbon markízovi Tacolimu."

Zrazu z ulice začal doliehať nebývalý hluk, zvuky hlasov, znelo to ako volanie kolportérov, pouličných predavačov novín.

"Zabili Františka Ferdinanda! Atentát v Sarajeve! Kupujte noviny! Kupujte!"

Protivník sa zahl'adel cez okno na ulicu a na pár sekúnd stratil svoju britvu z dohľadu. To som využil, urobil nebadaný krok vpred a krátkym švihom zápästia, bez náprahu, zasiahol krk. Posun a sek splynuli v jeden pohyb. Ak by som rukou napriahol, urobil by som pohyb navyiac a umožnil protivníkovi uniknúť skokom vzad. Gróf Vicini bez hlesu klesol k zemi. Zo širokej rany na krku sa na drevené parkety valila krv. Sklonil som sa k bezvládnemu telu, utrel britvu od krvi o oblek protivníka, z podlahy zdvihol druhú solingenku, ktorú som takisto vzal k sebe. Zbierka britiev J. A. Henckels Solingen, s číselným označením 95 a rukoväťou z perlete, sa rozrástla. Bankovky, libry a líry ležiace na stole som vzal k sebe. Nie som zvyknutý biť sa bez nároku na honorár. Prehľadal som písací stôl, knižnicu, i ďalší nábytok, ale žiadne stopy apačových zločinov som neobjavil. Gróf a apač v jednej osobe bol pedantný, opatrný človek. Opustil som miesto súboja a vyšiel na ulicu. Zotmelo sa, volanie kolportérov už nebolo počuť. Po ulici kráčala mladá žena, oblečená v letnom kostýme, zastavila sa pri vilke, z ktorej som práve vyšiel, a zaklopala. Sofia. Nik neotváral, tak po chvíli čakania vošla. Z vilky niekde uprostred Neapola sa ozvali výkriky plné hrôzy a zdesenia ženy, ktorá práve objavila telo milenca ležiace v kaluži krvi. Hlasitý krik sa vzápätí zmenil v tichý plač.

Atentát na Františka Ferdinanda D'Este, ktorý mal po smrti cisára Františka Jozefa prevziať Rakúsko - Uhorský trón, sa stal celosvetovou senzáciou číslo jedna zaplňajúcou stránky všetkých významných denníkov. Smrtiacu guľku vystrelil v Sarajeve juhoslovanský nacionalista Gavrilo Princip. Na palube parníka, po ceste späť do Marseille, som študoval článok neapolských novín podrobne referujúci o nešťastnej udalosti. Zaujala ma úvaha autora, že atentát môže byť zneužitý na vyvolanie veľkého vojenského konfliktu celosvetového dosahu. Spomenul som si na rozhovor spreď niekoľkých rokov so starým mužom vo viedenskom hostinci, ktorý

niečo také už vtedy predvídal. Starec predpovedal, že po tomto krvavom konflikte sa súbajová éra skončí a o služby duelantov z povolania ako som ja ľudia prestanú mať záujem. Vôbec ma to netrápilo, súboj v Neapoli bol posledný, sľub daný Helene dodržím. Myslel som na túto výnimočnú ženu, ktorá si v živote veľa vytrpela. Helena sa nikdy nesmie dozvedieť, aký v skutočnosti bol jej manžel, ktorý v Paríži najal apača, aby sa jej zbavil. Ako dôvod manželovej smrti uvediem lúpež. V tobolke ma hrialo takmer 50 tisíc libier. V duchu som sa usmial. Spoločne s Helenou ich utratíme v kasínach Monte Carla, Cannes, Nice či San Rema. V tej chvíli ma nič lepšie nenapadlo.

Recepčný hotela v Marseille mi odovzdal list od Lady Edwardsovej, ktorá sa ma pýtala, kedy už vyzujem túlavé topánky a pricestujem do Londýna. V zrkadle som zbadal zarastenú tvár, takto sa v meste na Temži rozhodne nemôžem objaviť. Z kufra som vytiahol holiace potreby a oholil sa. Kufor, spolu s námorníckym ošatením, bagandžami a vakom z celtoviny, som vrátil späť do skrine. Rozhodol som sa, že skromne zariadenú izbu s čarovným výhľadom na prístav si naďalej ponechám, ak by sa nezamestnaný námorník opäť zjavil na scéne. Klúč od izby položil na recepčný pult už bezchybne oblečený džentlmen pohybujúci sa v najvyšších londýnskych kruhoch. V prístave som si nechal od malého šraca vyčistiť topánky. Chlapec sa šikovne zhostil svojej úlohy, ja som zatiaľ pozoroval prístavný ruch. Podal som chlapcovi malú mincu, uschoval ju do krabice s čistiacimi potrebami. Z vrečka nohavíc vytiahol zložené noviny, sadol si na škatuľu a pohlúžil do čítania, čakajúc pritom na ďalšieho zákazníka. Pešo som sa pobral na železničnú stanicu Marseille-Saint-Charles, ktorá sa nachádzala asi 2 km od prístavu. Bola to príjemná prechádzka centrom mesta. V oddelení prvej triedy vlaku smerujúceho do Anglicka som si spravil pohodlie a celú dlhú cestu prespal.

Dvere honosného sídla mi otvorila samotná Helena. Dala služobníctvu voľno, akoby tušila, že pricestujem.

“Muž, ktorý ťa napadol, už nežije,” oznámil som jej hneď, ako som vstúpil. Užasnuto na mňa pozrela. Oči mala rozžiarené, pery jemne pootvorené. Začal som ju bozkávať.

“Damn!” ticho zaklial sluha John, ten tvrdohlavý osol, keď ráno vošiel do domu. Na podlahe našiel len tak pohodené zvršky oblečenia, ženského i mužského, smerujúce k spálni Lady Edwardsovej.

Bratislava, január 2022